

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

3 iulie 2007*

În cauza T-212/02,

Commune de Champagne (Elveția),

„**Défense de l'appellation Champagne ASBL**”, cu sediul în Champagne (Elveția),

Cave des viticulteurs de Bonvillars, cu sediul în Bonvillars (Elveția), și ceilalți reclamânți, ale căror nume apar în anexa la prezenta ordonanță, reprezentați de D. Waelbroeck și de A. Vroninks, avocați,

reclamânți,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat inițial de domnul J. Carbery și ulterior de domni F. Florindo Gijón și F. Ruggeri Laderchi, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: franceza.

și

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată inițial de domnul J. Forman și de doamna D. Maidani și ulterior de domnii Forman și F. Dintilhac, în calitate de agenți,

pârâte,

susținute de

Republica Franceză, reprezentată de domnul G. de Bergues și de doamna A. Colomb, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare a articolului 1 din Decizia 2002/309/CE, Euratom a Consiliului și a Comisiei din 4 aprilie 2002 privind Acordul de cooperare științifică și tehnologică privind încheierea a șapte acorduri cu Confederația Elvețiană (JO L 114, p. 1) în măsura în care aceasta aprobă articolul 5 alineatul (8) din titlul II din anexa 7 la Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole și o cerere de reparare a prejudiciului pretins provocat reclamanților prin acesta,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a treia),

compus din domnul M. Jaeger, președinte, domnul J. Azizi și doamna E. Cremona,
judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

- ¹ În cadrul Comunității, vinul spumant produs în regiunea franceză Champagne beneficiază de denumirea protejată „vin de calitate produs într-o regiune determinată” (v.c.p.r.d.), în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 823/87 al Consiliului din 16 martie 1987 privind stabilirea dispozițiilor speciale referitoare la v.c.p.r.d. (JO L 84, p. 59), astfel cum a fost modificat, precum și cu lista v.c.p.r.d., publicată în temeiul articolului 1 alineatul (3) din acest regulament (JO 1999, C 46, p. 113).

- 2 Conform articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2392/89 al Consiliului din 24 iulie 1989 de stabilire a normelor generale pentru desemnarea și prezentarea vinurilor și a mustului de struguri (JO L 232, p. 13):

„Pentru desemnarea unui vin importat, numele unei unități geografice utilizat pentru desemnarea unui vin de masă sau a unui v.c.p.r.d. sau a unei regiuni determinate din Comunitate nu poate fi utilizat nici în limba țării producătoare în care este situată această unitate sau această regiune, nici într-o altă limbă.” [traducere neoficială]

- 3 Potrivit articolului 29 alineatul (3) al doilea paragraf din acest regulament:

„Pot fi decise derogări de la alineatul (2) atunci când există identitate între numele geografic al unui vin produs în Comunitate și numele unei unități geografice situate într-o țară terță, atunci când în acea țară respectivul nume este utilizat pentru un vin în conformitate cu uzanțe vechi și constante și cu condiția ca folosirea acestuia să fie reglementată în acea țară.” [traducere neoficială]

- 4 În temeiul articolelor 81 și 82 din Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind organizarea comună a pieței vitivinicole (JO L 179, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 28, p. 190), Regulamentul nr. 823/87 și Regulamentul nr. 2392/89 au fost abrogate începând cu 1 august 2000. Potrivit Regulamentului (CE) nr. 1608/2000 al Comisiei din 24 iulie 2000 de stabilire a măsurilor tranzitorii până la adoptarea măsurilor definitive de punere în aplicare a Regulamentului nr. 1493/1999, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 699/2002 al Comisiei din 24 aprilie 2002 (JO L 109, p. 20), prin derogare de la anumite dispoziții din Regulamentul nr. 1493/1999, aplicarea anumitor dispoziții din Regulamentul nr. 823/87 și a întregului Regulament nr. 2392/89 a fost totuși prorogată până la 31 mai 2002, în așteptarea finalizării și adoptării unor măsuri de punere în aplicare a Regulamentului nr. 1493/1999.

- 5 La 29 aprilie 2002, a fost adoptat Regulamentul (CE) nr. 753/2002 al Comisiei de stabilire a anumitor norme de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1493/1999 în ceea ce privește descrierea, denumirea, prezentarea și protejarea anumitor produse vitivinicole (JO L 118, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 43, p. 3). Acest regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2086/2002 al Comisiei, din 25 noiembrie 2002 (JO L 321, p. 8, Ediție specială, 03/vol. 45, p. 153), este aplicabil de la 1 august 2003.
- 6 Articolul 48 din Regulamentul nr. 753/2002 abrogă Regulamentul nr. 1608/2000, articolul 47 alineatul (2) din Regulamentul nr. 753/2002, astfel cum a fost modificat, prevăzând totuși că, prin derogare de la anumite dispoziții din Regulamentul nr. 1493/1999, anumite dispoziții din Regulamentul nr. 823/87, precum și Regulamentul nr. 2392/89 în întregime se aplică până la 31 iulie 2003.
- 7 Conform articolului 52 din Regulamentul nr. 1493/1999:

„Dacă un stat membru atribuie numele unei regiuni specifice pentru a denumi un v.c.p.r.d. sau, dacă este cazul, un vin destinat să fie transformat într-un astfel de v.c.p.r.d., acest nume nu poate fi folosit pentru a denumi produse viticole care nu provin din această regiune și/sau pentru produse cărora acest nume nu le-a fost atribuit conform reglementărilor comunitare și naționale în vigoare. Situația este aceeași dacă un stat membru a folosit numele unei comune, a unei părți dintr-o comună sau a unei localități mici pentru a desemna un singur v.c.p.r.d., precum și, dacă este cazul, un vin destinat să fie transformat într-un astfel de v.c.p.r.d.

Fără a aduce atingere dispozițiilor comunitare referitoare la anumite tipuri de v.c.p.r.d., statele membre pot să autorizeze, conform anumitor condiții de producție pe care le stabilesc, însoțirea numelui unei regiuni determinate de detalii referitoare la metoda de fabricație sau de tipul produsului, de numele unui soi de viță de vie sau de un sinonim al acestuia.”

- 8 Denumirea „Champagne” pentru vinurile din regiunea franceză Champagne apare în lista cu v.c.p.r.d., publicată conform articolului 54 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1493/1999 (JO 2006, C 41, p. 1, în versiunea sa cea mai recentă, Ediție specială, 03/vol. 28, p. 190).
- 9 Articolul 36 alineatul (1) din Regulamentul nr. 753/2002 prevede că:

„Numele unei indicații geografice prevăzute la punctul A.2 litera (d) din anexa VII la Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 poate fi înscris pe eticheta unui vin importat dintr-o țară terță membră a Organizației Mondiale a Comerțului, inclusiv un vin obținut din struguri supramaturați sau dintr-un must de struguri în fermentare destinat consumului uman direct, cu condiția ca, prin intermediul etichetei în cauză, să se identifice vinul ca fiind originar de pe teritoriul unei țări terțe, al unei regiuni sau localități din țara terță în cauză, în cazul în care o anumită calitate, reputația sau o caracteristică a produsului poate fi atribuită în principal originii geografice respective.”

- 10 Potrivit alineatului (3) din aceeași dispoziție:

„Indicațiile geografice menționate la alineatele (1) și (2) nu trebuie să poată fi confundate cu o indicație geografică utilizată pentru desemnarea unui v.c.p.r.d., a unui vin de masă sau a unui alt vin importat înscris pe listele acordurilor încheiate între țările terțe și Comunitate.

Cu toate acestea, anumite indicații omonime ale indicațiilor geografice pentru țările terțe prevăzute la primul paragraf, în scopul desemnării unui v.c.p.r.d., a unui vin de masă sau a unui vin importat, se pot utiliza în condiții practice care să garanteze că

sunt diferențiate unele de celelalte, ținându-se seama de nevoia de a se asigura un tratament echitabil pentru producătorii implicați și de a se evita inducerea în eroare a consumatorilor.

[...]

Indicațiile și mențiunile în cauză, precum și condițiile practice necesare, sunt enumerate la anexa VI.”

- 11 Conform articolului 36 alineatul (5) din Regulamentul nr. 753/2002, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 316/2004 al Comisiei din 20 februarie 2004 (JO L 55, p. 16, Ediție specială, 03/vol. 53, p. 220):

„La etichetarea unui vin importat se poate utiliza una dintre indicațiile geografice dintr-o țară terță, menționate la alineatele (1) și (2), chiar dacă numai 85 % din vinul respectiv a fost obținut din struguri recoltați în regiunea viticolă al cărei nume îl poartă.”

- 12 Denumirea „Champagne” pentru vinurile din comuna Champagne din cantonul Vaud, Elveția, nu figurează în anexa VI, intitulată „Lista indicațiilor geografice omonime și a condițiilor practice de utilizare a acestora prevăzute la articolul 36 alineatul (3)”.

Situația de fapt

- 13 Comuna Champagne se află în cantonul Vaud din Elveția, în regiunea viticolă Bonvillers. Pe teritoriul comunei Champagne se produce un vin alb nespumos, exclusiv pe bază de ceasla, comercializat sub denumirea „Champagne”.
- 14 La 21 iunie 1999, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană au încheiat șapte acorduri, între care Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole (JO 2002, L 114, p. 32, Ediție specială, 11/vol. 28, p. 3, denumit în continuare „acordul”).
- 15 Articolul 5 din anexa 7 la acord prevede:

„(1) Părțile iau toate măsurile necesare, în conformitate cu prezenta anexă, pentru a asigura protecția reciprocă a denumirilor menționate la articolul 6 utilizate pentru desemnarea și prezentarea produselor vitivinicole menționate la articolul 2 origine din teritoriul părților. În acest scop, fiecare parte utilizează mijloacele juridice corespunzătoare pentru a asigura o protecție eficientă și a împiedica utilizarea unei indicații geografice sau a unei mențiuni tradiționale pentru a desemna un produs vitivinicol nereglementat de indicația respectivă sau de mențiunea respectivă.

(2) Denumirile protejate ale unei părți sunt rezervate exclusiv produselor originare ale părții la care acestea se aplică și nu pot fi utilizate decât în condițiile prevăzute de legile și reglementările acestei părți.

[...]

(4) În cazul indicațiilor geografice omonime:

- (a) dacă două indicații protejate în temeiul prezentei anexe sunt omonime, se acordă protecție fiecăreia dintre ele cu condiția să nu inducă în eroare consumatorul cu privire la originea reală a produsului vitivinicol;

[...]

(5) În caz de omonimie a mențiunilor geografice tradiționale:

- (a) dacă două mențiuni protejate în temeiul prezentei anexe sunt omonime, se acordă protecție fiecăreia dintre ele cu condiția să nu inducă în eroare consumatorul cu privire la originea reală a produsului vitivinicol;

[...]

(8) Protecția exclusivă enunțată la alineatele (1)[-](3) din prezentul articol se aplică denumirii «Champagne» menționate în lista Comunității care figurează în apendicele 2 la prezenta anexă. Cu toate acestea, această protecție exclusivă nu aduce atingere, pe o perioadă tranzitorie de doi ani de la intrarea în vigoare a prezentei anexe, utilizării cuvântului «Champagne» pentru desemnarea și prezentarea anumitor vinuri originare din cantonul Vaud din Elveția, cu condiția ca aceste vinuri să nu fie

comercializate pe teritoriul Comunității și consumatorul să nu fie indus în eroare asupra originii reale a vinului.”

16 Articolul 6 din anexa 7 la acord prevede:

„Următoarele denumiri sunt protejate:

(a) în ceea ce privește produsele vitivinicole originare din Comunitate:

- termenii care se referă la statul membru din care produsul vitivinicol este originar;
- termenii specifici comunitari care figurează în apendicele 2;
- indicațiile geografice și mențiunile tradiționale care figurează în apendicele 2;

(b) în ceea ce privește produsele vitivinicole originare din Elveția:

- termenii «Suisse», «Schweiz», «Svizzera», «Svizra» sau orice alt nume care desemnează această țară;

— termenii specifici elvețieni care figurează în apendicele 2;

— indicațiile geografice și mențiunile tradiționale care figurează în apendicele 2.”

17 Instrumentul de ratificare al Confederației Elvețiene a fost depus la 16 octombrie 2000, ca urmare a aprobării acordului de către Adunarea Federală a Confederației Elvețiene la 8 octombrie 1999, precum și prin votul popular organizat la 21 mai 2000.

18 Acordul a fost aprobat în numele Comunității Europene prin Decizia 2002/309/CE, Euratom a Consiliului și a Comisiei din 4 aprilie 2002 privind Acordul de cooperare științifică și tehnologică privind încheierea a șapte acorduri cu Confederația Elvețiană (JO L 114, p. 1, denumită în continuare „decizia atacată”).

19 Conform articolului 17 alineatul (1) din acesta, acordul a intrat în vigoare la 1 iunie 2002.

Procedura

20 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 1 iulie 2002, reclamantii au introdus prezenta acțiune.

- 21 Prin acte separate, depuse la grefa Tribunalului la 16 și, respectiv, 30 octombrie 2002, Consiliul și Comisia au ridicat o excepție de inadmisibilitate, în conformitate cu articolul 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 22 La 25 octombrie 2002, Republica Franceză a formulat o cerere de intervenție în litigiu în susținerea concluziilor Consiliului și Comisiei. Prin Ordonanța din 18 noiembrie 2002, președintele Camerei a treia a Tribunalului a admis această cerere.
- 23 La 20 ianuarie 2003, Republica Franceză a depus memoriul în intervenție, limitat la admisibilitate.
- 24 Reclamantii au depus observațiile cu privire la excepțiile de inadmisibilitate la 3 februarie 2003 și observațiile cu privire la memoriul în intervenție la 24 martie 2003. Consiliul și Comisia au renunțat la prezentarea observațiilor cu privire la memoriul în intervenție.
- 25 Prin Ordonanța din 17 iunie 2003, Tribunalul a decis unirea excepției de inadmisibilitate cu fondul și, ca măsuri de organizare a procedurii, prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al acestuia, a invitat părțile să răspundă la anumite întrebări scrise în cadrul memoriilor lor. Părțile au dat curs acestei solicitări în termenul stabilit.

Concluziile părților

26 Reclamanții solicită Tribunalului:

- constatarea admisibilității prezentei acțiuni;

- anularea articolului 1 din decizia atacată în măsura în care Consiliul a aprobat articolul 5 alineatul (8) din titlul II din anexa 7 la acord;

- în măsura în care este necesar, anularea acestei decizii în măsura în care Consiliul și Comisia au aprobat prin aceasta celelalte dispoziții ale acordului, precum și a Acordului dintre Comunitatea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, a Acordului dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind transportul aerian, a Acordului dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind transportul rutier și feroviar de mărfuri și călători, a Acordului dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind recunoașterea reciprocă în materie de evaluare a conformității, a Acordului dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind anumite aspecte ale contractelor de achiziții publice și a Acordului de cooperare științifică și tehnologică între Comunitățile Europene și Confederația Elvețiană;

- constatarea răspunderii extracontractuale a Comunității, reprezentată de Consiliul și de Comisie, și obligarea acestora din urmă la compensarea reclamanților pentru orice daune, în temeiul articolului 5 alineatul (8) din titlul II din anexa 7 la acord;

- obligarea părților la prezentarea, într-un termen rezonabil, a cifrei exacte a cuantumului daunelor asupra căreia părțile s-au pus de acord sau, în lipsă, obligarea acestora la comunicarea unor concluzii suplimentare care cuprind cifre exacte sau, în lipsă, obligarea Consiliului la plata către reclamantul viticultori a sumei de 1 108 108 franci elvețieni (CHF), sub rezerva precizărilor care urmează a fi aduse în cursul procesului;

- obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 Consiliul solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

- cu titlu subsidiar, respingerea acesteia ca neîntemeiată;

- obligarea reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată.

28 Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

- cu titlu subsidiar, respingerea acesteia ca neîntemeiată;

— obligarea reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată.

29 Republica Franceză solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— cu titlu subsidiar, respingerea acesteia ca neîntemeiată;

— obligarea reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

30 Conform articolului 113 din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate oricând, în condițiile prevăzute de articolul 114 alineatele (3) și (4) din același regulament, să se pronunțe din oficiu, după ascultarea părților, asupra cauzelor de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică, între care figurează, potrivit unei jurisprudențe constante, condițiile de admisibilitate a unei acțiuni stabilite prin articolul 230 al patrulea paragraf CE (Hotărârea Curții din 24 martie 1993, CIREFS și alții/Comisia, C-313/90, Rec., p. I-1125, punctul 23, Ordonanța Tribunalului din 26 martie 1999, Biscuiterie-confiserie LOR și Confiserie du Tech/Comisia, T-114/96, Rec., p. II-913, punctul 24, și Ordonanța Tribunalului din 8 iulie 1999, Area Cova și alții/Consiliul, T-194/95, Rec., p. II-2271, punctul 22).

31 În plus, conform articolului 111 din Regulamentul de procedură, atunci când Tribunalul este în mod vădit necompetent pentru a judeca o acțiune sau atunci când aceasta este în mod vădit inadmisibilă sau în mod vădit nefondată, Tribunalul poate, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

32 În speță, Tribunalul se consideră suficient de edificat de actele prezentate și de explicațiile furnizate de părți în cursul procedurii scrise. Întrucât dosarul conține toate elementele necesare în vederea pronunțării și părțile au fost ascultate, Tribunalul decide, în consecință, că nu este necesară deschiderea procedurii orale.

1. *Cu privire la concluziile în anulare*

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la natura de act cauzator de prejudiciu a articolului 5 alineatul (8) din anexa 7 la acord

— Argumentele părților

33 Consiliul și Comisia arată că articolul 5 alineatul (8) din anexa 7 la acord (denumit în continuare „clauza Champagne”) nu este un act cauzator de prejudiciu pentru reclamanți. Într-adevăr, imposibilitatea de a utiliza denumirea „Champagne” pentru a desemna și prezenta vinurile ai căror producători sunt unii dintre reclamanți ar rezulta din simpla coroborare a articolului 5 alineatele (1)-(3) cu articolul 6 și apendicele 2 din anexa 7 la acord. Clauza Champagne ar avea astfel ca unic efect instituirea,

pentru anumite vinuri din cantonul Vaud, a unei perioade tranzitorii de doi ani în care utilizarea cuvântului „Champagne” ar fi permisă, cu condiția ca aceste vinuri să nu fie comercializate pe teritoriul Comunității și consumatorul să nu fie indus în eroare cu privire la adevărata origine a vinului.

34 Comisia concluzionează că, în măsura în care reclamantii solicită anularea deciziei atacate pentru faptul că aceasta aprobă clauza Champagne, prezentele concluzii în anulare trebuie respinse ca inadmisibile.

35 Reclamantii susțin că, deși este exact că, în mod general, protecția exclusivă a denumirilor produselor vitivinicole rezultă din articolul 5 alineatele (1)-(3) din anexa 7 la acord, clauza Champagne prevede un regim mai sever pentru denumirea „Champagne”. Într-adevăr, cu toate că pentru celelalte produse vitivinicole excepția de omonimie ar fi aplicabilă în condițiile prevăzute la articolul 5 alineatele (4) și (5) din anexa 7 la acord, clauza Champagne ar avea ca efect, după încheierea perioadei tranzitorii, interzicerea oricărei comercializări de produse cu denumirea „Champagne” și, prin urmare, excluderea eventualei aplicări a excepției de omonimie de care s-ar fi putut prevala vinurile originare din comuna Champagne.

36 Întrucât clauza Champagne îi privează pe reclamanți de posibilitatea de a invoca o excepție de omonimie în favoarea vinurilor provenite din comuna Champagne, anularea dispozițiilor atacate ar avea ca efect, în temeiul articolului 233 CE, obligarea instituțiilor comunitare să ia măsurile impuse de executarea hotărârii Tribunalului și, astfel, începerea de noi negocieri cu Confederația Elvețiană, în conformitate cu cerințele formulate de Tribunal. În consecință, reclamantii consideră că clauza Champagne le afectează direct situația.

— Aprecierea Tribunalului

- 37 Trebuie arătat că prezenta acțiune are ca obiect expres anularea articolului 1 din decizia atacată în măsura în care aceasta aprobă clauza Champagne. Numai în subsidiar și în ipoteza în care cele șapte acorduri sectoriale aprobate prin respectiva decizie ar forma un tot indisolubil acțiunea urmărește și anularea deciziei atacate în măsura în care aceasta aprobă întregul acord, precum și celelalte șase acorduri sectoriale.
- 38 Rezultă că, cel puțin din punct de vedere oficial, potrivit chiar concluziilor reclamanților, aceștia identifică clauza Champagne ca fiind dispoziția cauzatoare de prejudiciu. De asemenea, rezultă că reclamanții solicită anularea deciziei atacate numai în măsura în care aceasta aprobă clauza respectivă, indiferent dacă se ia în considerare cererea principală de anulare parțială sau cererea subsidiară de anulare în întregime a respectivei decizii. Într-adevăr, reclamanții susțin că problema întinderii anulării solicitate depinde în exclusivitate de caracterul dissociabil al celor șapte acorduri aprobate prin decizia atacată și, în consecință, nu are nicio incidență asupra identificării dispoziției pe care reclamanții o consideră că le-a cauzat un prejudiciu.
- 39 Potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare intentată de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul are un interes în anularea actului atacat (Hotărârea Tribunalului din 14 septembrie 1995, *Antillean Rice Mills* și alții/Comisia, T-480/93 și T-483/93, Rec., p. II-2305, punctul 59, Hotărârea Tribunalului din 25 martie 1999, *Gencor/Comisia*, T-102/96, Rec., p. II-753, punctul 40, Hotărârea Tribunalului din 30 ianuarie 2002, *Nuove Industrie Molisane/Comisia*, T-212/00, Rec., p. II-347). Un astfel de interes presupune ca anularea acestui act să fie susceptibilă, prin ea însăși, să aibă consecințe juridice (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 2004, *MCI/Comisia*, T-310/00, Rec., p. II-3253, punctul 44 și jurisprudența citată) sau, potrivit altei formule, ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, de a aduce un beneficiu părții care a formulat-o (Ordonanța Tribunalului din 17 octombrie 2005, *First Data* și alții/Comisia, T-28/02, Rec., p. II-4119, punctul 34).

40 În consecință, pentru a determina dacă reclamanții au interesul de a obține anularea deciziei atacate în măsura în care aceasta aprobă clauza Champagne, această anulare constituind obiectul acțiunii lor, trebuie stabilit dacă această clauză afectează drepturile reclamanților în detrimentul acestora.

41 În această privință, trebuie arătat că, potrivit articolului 5 alineatul (2) din anexa 7 la acord, denumirile protejate ale unei părți sunt rezervate produselor originare ale părții la care acestea se aplică. Denumirile protejate în sensul respectivei anexe sunt enumerate la articolul 6.

42 Sunt avuți în vedere, în ceea ce privește produsele vitivinicole originare din Comunitate, conform articolului 6 litera (a) din anexa 7 la acord:

— termenii care se referă la statul membru din care produsul vitivinicol este originar;

— termenii specifici comunitari care figurează în apendicele 2;

— indicațiile geografice tradiționale care figurează în apendicele 2.

43 Potrivit dispozițiilor articolului 6 litera (b) din aceeași anexă, în ceea ce privește produsele vitivinicole originare din Elveția, sunt avute în vedere:

— termenii „Suisse”, „Schweiz”, „Svizzera”, „Svizra” sau orice alt nume care desemnează această țară;

— termenii specifici elvețieni care figurează în apendicele 2;

— indicațiile geografice și mențiunile tradiționale care figurează în apendicele 2.

44 Denumirea de origine controlată franceză „Champagne” figurează în respectivul apendice 2 în calitate de indicație geografică în sensul articolului 6 litera (a) a treia liniuță din anexa 7 la acord.

45 Denumirea „Champagne” nu figurează totuși printre denumirile protejate pentru produsele vitivinicole originare din Elveția și menționate în apendicele 2, nici ca indicație geografică elvețiană, nici ca mențiune tradițională elvețiană, apendicele respectiv nementionând, de altfel, niciunul dintre termenii specifici avuți în vedere la articolul 6 litera (b) a doua liniuță din anexa 7 la acord. În plus, întrucât nu reprezintă un nume care desemnează Elveția, denumirea „Champagne” trebuie așadar considerată a nu fi o denumire elvețiană protejată în sensul anexei 7 la acord.

46 Or, trebuie amintit că articolul 5 alineatul (4) litera (a) din anexa 7 la acord prevede că „dacă două indicații protejate în temeiul prezentei anexe sunt omonime, se acordă protecție fiecăreia dintre ele cu condiția să nu inducă în eroare consumatorul cu privire la originea reală a produsului vitivinicol”. De asemenea, articolul 5 alineatul (5) litera (a) din această anexă prevede că „dacă două mențiuni protejate în temeiul prezentei anexe sunt omonime, se acordă protecție fiecăreia dintre ele cu condiția să nu inducă în eroare consumatorul cu privire la originea reală a produsului vitivinicol”.

47 Astfel, excepțiile de omonimie prevăzute la articolul 5 alineatele (4) și (5) din anexa 7 la acord, de al căror beneficiu consideră reclamantii că sunt privați în temeiul clauzei Champagne, nu se pot aplica decât în prezența a două indicații sau mențiuni omonime și protejate în temeiul anexei 7 la acord.

48 Or, s-a expus în cele de mai sus că denumirea „Champagne” nu era o denumire elvețiană protejată în temeiul anexei 7 la acord.

49 În consecință, imposibilitatea ca reclamantii să se prevaleze de una dintre excepțiile de omonimie prevăzute la articolul 5 alineatele (4) și (5) din anexa 7 la acord rezultă chiar din structura acestor dispoziții și din împrejurarea că denumirea „Champagne” nu constituie o denumire elvețiană protejată în sensul anexei 7 la acord.

50 Prin urmare, reclamantii pretind în mod nejustificat că clauza Champagne îi privează de posibilitatea de a se prevala de una dintre excepțiile de omonimie prevăzute la articolul 5 alineatele (4) și (5) din anexa 7 la acord.

51 Într-adevăr, trebuie amintit că, potrivit respectivei clauze:

„Protecția exclusivă enunțată la alineatele (1)[-](3) din prezentul articol se aplică denumirii «Champagne» menționate în lista Comunității care figurează în apendicele 2 la prezenta anexă. Cu toate acestea, această protecție exclusivă nu aduce atingere, pe o perioadă tranzitorie de doi ani de la intrarea în vigoare a prezentei anexe, utilizării cuvântului «Champagne» pentru desemnarea și prezentarea anumitor vinuri originare din cantonul Vaud din Elveția, cu condiția ca aceste vinuri să nu fie comercializate pe teritoriul Comunității și consumatorul să nu fie indus în eroare asupra originii reale a vinului.”

52 Prin urmare, clauza Champagne are unicul efect de a autoriza, pentru o perioadă tranzitorie de doi ani, comercializarea, în afara teritoriului comunitar, a anumitor vinuri originare din cantonul Vaud sub denumirea „Champagne”. Clauza Champagne constituie, în consecință, o adaptare, în favoarea anumitor vinuri originare din cantonul Vaud, a protecției exclusive de care beneficiază, în temeiul articolului 5 alineatele (1)-(3) din anexa 7 la acord, denumirea „Champagne” avută în vedere în lista comunitară care figurează în apendicele 2 la aceeași anexă, astfel cum prevăd de altfel prima teză din respectiva clauză și locuțiunea adverbială „cu toate acestea” aflată la începutul celei de a doua fraze a acesteia.

53 În aceste împrejurări, trebuie să se constate că anularea deciziei atacate în măsura în care aceasta aprobă clauza Champagne nu numai că nu ar aduce niciun beneficiu reclamanților, ci ar fi și în detrimentul acestora, în măsura în care ar anula perioada tranzitorie stabilită în favoarea lor. În această măsură, reclamanții nu au niciun interes de a exercita o acțiune împotriva clauzei Champagne, iar acțiunea acestora trebuie respinsă ca inadmisibilă din acest motiv.

54 Cu toate acestea, trebuie arătat că, dincolo de stricta formulare a concluziilor lor, reiese din motivele expuse de reclamanți că aceștia contestă, în esență, interdicția care le este impusă în temeiul acordului de comercializare a vinurilor provenite din comuna Champagne din cantonul Vaud sub denumirea „Champagne” la încheierea perioadei tranzitorii de doi ani prevăzute de clauza Champagne.

55 Or, deși este adevărat că, astfel cum s-a arătat în cele de mai sus, clauza Champagne nu constituie temeiul juridic al acestei interdicții, totuși, în temeiul articolului 5 alineatele (1)-(6) din anexa 7 la acesta, precum și al apendicelui 2 la această anexă, acordul îi impune efectiv Confederației Elvețiene garantarea protecției exclusive a denumirii comunitare „Champagne” și exclude orice posibilitate de acordare a unei excepții de omonimie în favoarea vinurilor originare din comuna Champagne din cantonul Vaud. În plus, trebuie arătat că clauza Champagne subliniază în mod explicit această

împrejurare în prima teză, potrivit căreia „[p]rotecția exclusivă enunțată la alineatele (1)[-](3) din prezentul articol se aplică denumirii «Champagne» menționate în lista Comunității care figurează în apendicele 2 la prezenta anexă”, astfel încât constituie o formulare expresă a regimului care decurge din înscrierea denumirii „Champagne” în singura listă de denumiri protejate pentru produsele vitivinicole originare din Comunitate.

56 Prin urmare, în realitate, acțiunea trebuie considerată a fi îndreptată împotriva regimului de protecție exclusivă a denumirii comunitare „Champagne” astfel cum rezultă din articolul 5 alineatele (1)-(6) și din apendicele 2 din anexa 7 la acord și a cărui manifestare explicită o constituie clauza Champagne și, în special, prima sa teză. În plus, trebuie să se constate că, dincolo de obiecțiile lor legitime privitoare la natura de act cauzator de prejudiciu a clauzei Champagne, reiese din înscrisurile lor că acesta este modul în care Consiliul și Comisia au înțeles acțiunea, astfel încât discuția lor contradictorie nu a fost afectată de imprecizia reclamanților privitoare la identificarea actului cauzator de prejudiciu pentru aceștia.

57 În aceste condiții, Tribunalul va analiza și admisibilitatea acțiunii în măsura în care aceasta are ca obiect anularea articolului 1 din decizia atacată și în care aprobă regimul de protecție exclusivă a denumirii comunitare „Champagne” astfel cum rezultă din articolul 5 alineatele (1)-(6) și din apendicele 2 din anexa 7 la acord (denumite în continuare „dispozițiile în litigiu din acord”).

58 În această privință, trebuie efectuată o distincție în funcție de împrejurarea dacă ne referim la afectarea reclamanților prin dispozițiile în litigiu din acord pe teritoriul Elveției, pe de o parte, sau pe teritoriul Comunității, pe de altă parte.

Cu privire la afectarea reclamanților, prin decizia atacată, pe teritoriul Elveției

— Argumentele părților

- 59 Consiliul arată că, întrucât Confederația Elvețiană nu face parte din Comunitate, nicio decizie și niciun act al Comunității nu este aplicabil în acest stat, în conformitate cu articolul 299 alineatul (1) CE. Prin urmare, decizia atacată nu ar conduce la includerea acordului în ordinea juridică elvețiană deoarece nu ar produce niciun efect cu privire la aceasta.
- 60 Consiliul amintește că, în temeiul articolului 26 din Convenția privind dreptul tratatelor, încheiată la Viena la 23 mai 1969 (denumită în continuare „Convenția de la Viena”), orice tratat în vigoare leagă părțile și trebuie să fie executat de ele cu bunăcredință și că, în temeiul articolului 29 din respectiva convenție, dacă din cuprinsul tratatului nu reiese o intenție diferită sau dacă aceasta nu este stabilită pe altă cale, un tratat leagă pe fiecare din părți cu privire la întregul său teritoriu. În consecință, în ceea ce privește cele șapte acorduri încheiate la 21 iunie 1999 între Confederația Elvețiană, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele sale membre, pe de altă parte, fiecare parte ar fi obligată să respecte și să pună în executare respectivele acorduri, iar aplicarea lor pe teritoriul Elveției ar fi de competența exclusivă a autorităților elvețiene.
- 61 În această privință, Consiliul arată că articolul 16 din acord precizează că domeniul de aplicare al acestuia este, pe de o parte, teritoriul pe care se aplică tratatul de instituire a Comunității, și, pe de altă parte, teritoriul Elveției, și că anexa 7 la respectivul acord precizează, în articolul 5 alineatul (1), că „fiecare parte utilizează mijloacele juridice corespunzătoare pentru a asigura o protecție eficientă și a împiedica utilizarea unei indicații geografice sau a unei mențiuni tradiționale pentru a desemna un produs vitivinicol nereglementat de indicația respectivă sau de mențiunea respectivă”.

62 Consiliul concluzionează că respectivul acord devine aplicabil pe teritoriul Elveției numai în temeiul deciziei elvețiene de ratificare a acordului, în conformitate cu dispozițiile constituționale elvețiene și în condițiile și modalitățile proprii ordinii juridice a Elveției. Numai autoritățile elvețiene ar fi competente și responsabile pentru instituirea de mijloace juridice corespunzătoare pentru aplicarea pe teritoriul Elveției a drepturilor și obligațiilor avute în vedere la articolul 5 din anexa 7 la acord, aplicabile eventual situației reclamanților. Consiliul subliniază că, deși Confederația Elvețiană are, precum Comunitatea, un sistem de incorporare a acordurilor internaționale de tip monist, acest stat are totuși norme autonome în vederea determinării măsurii în care un acord la care este parte conferă drepturi particularilor, astfel încât tribunalele sale pot adopta soluții diferite de cele ale instanțelor comunitare privind aplicabilitatea directă a dispozițiilor acordurilor încheiate de Comunitate. Consiliul citează, cu titlu de exemplu al unei astfel de divergențe, Hotărârea Tribunalului Federal Elvețian din 25 ianuarie 1979, Bosshard Partners Intertrading/Sunlight AG.

63 În concluzie, jurisprudența amintită de reclamanți – privitoare la întrebarea dacă o dispoziție dintr-un acord încheiat de Comunitate cu țări terțe trebuie considerată ca fiind de aplicabilitate directă – nu ar fi pertinentă în prezenta cauză în măsura în care decizia atacată nu s-ar aplica în situația reclamanților. În plus, Consiliul arată că eventuala anulare de către Tribunal a deciziei atacate nu ar conduce la invalidarea acordului, conform articolului 46 din Convenția de la Viena, astfel încât autoritățile elvețiene ar continua să fie obligate să îl respecte și măsurile luate de acestea în aplicarea acordului ar rămâne în vigoare.

64 Comisia arată că decizia atacată are ca obiect ratificarea în numele și pe seama Comunității a celor șapte acorduri încheiate la 21 iunie 1999 cu Confederația Elvețiană, acestea devenind astfel aplicabile pe teritoriul Comunității.

65 În această privință, ar rezulta dintr-o jurisprudență constantă că un acord încheiat de Consiliu și/sau de Comisie în conformitate cu dispozițiile tratatului constituie, în ceea ce privește Comunitatea, un act adoptat de una dintre instituțiile sale și că dispozițiile unui astfel de acord sunt parte integrantă, de la intrarea în vigoare a acestuia, din ordinea juridică comunitară (Hotărârea Curții din 30 aprilie 1974, Haegeman, 181/73, Rec., p. 449, punctele 4 și 5, și Hotărârea Curții din 30 septembrie 1987, Demirel, 12/86, Rec., p. 3719, punctul 7).

66 Or, actele instituțiilor ar avea, în principiu, același domeniu de aplicare ca și tratatul constitutiv pe care se întemeiază. Astfel, în temeiul articolului 299 alineatul (1) din tratat, un act adoptat de o instituție comunitară nu ar fi aplicabil pe teritoriul unui stat terț și nu ar putea afecta drepturile născute și exercitate pe teritoriul acestui stat în conformitate cu reglementările statului respectiv.

67 Prin urmare, dispozițiile în litigiu din acord nu ar fi aplicabile și nu ar putea fi aplicate reclamanților decât în temeiul actului de ratificare adoptat de autoritățile elvețiene, prin care acestea își exprimă în mod oficial consimțământul de a fi legate prin acord și angajamentul de a lua măsurile necesare aplicării acestuia pe teritoriul lor, conform articolelor 14 și 16 din acord.

68 Comisia concluzionează că decizia atacată, și anume actul de ratificare adoptat în numele și pe seama Comunității, nu este aplicabil pe teritoriul Elveției, și că aceasta nu are ca obiect – și nu poate avea ca efect – nici reglementarea activității reclamanților în Elveția, nici, prin urmare, impunerea vreunei interdicții cu privire la aceștia. Astfel, eventuala anulare a deciziei atacate nu ar avea nicio incidență asupra situației lor pe teritoriul Elveției, care ar continua să fie reglementată numai de deciziile autorităților elvețiene, astfel încât reclamanții nu ar avea interesul de a exercita o acțiune împotriva deciziei atacate.

69 Republica Franceză, intervenientă, arată că decizia atacată este cea prin care au fost încheiate, în numele Comunității, cele șapte acorduri semnate la 21 iunie 1999 și ar urmări să facă aceste acorduri aplicabile pe teritoriul Comunității. Or, ar rezulta din articolul 299 alineatul (1) CE că un act adoptat de o instituție comunitară nu ar fi aplicabil decât pe teritoriul statelor membre ale Comunității, iar nu pe cel al unui stat terț. Așadar, acest act nu ar fi aplicabil pe teritoriul Elveției, astfel încât drepturile reclamantilor nu ar putea fi afectate prin decizia atacată. Pentru ca aceste acorduri să devină aplicabile pe teritoriul Elveției, ar trebui, într-adevăr, ca autoritățile acestui stat să procedeze în prealabil la ratificarea acestora.

70 În plus, în ceea ce privește indicațiile geografice, articolul 5 alineatul (1) din anexa 7 la acord ar preciza că „fiecare parte utilizează mijloacele juridice corespunzătoare pentru a asigura o protecție eficientă și a împiedica utilizarea unei indicații geografice sau a unei mențiuni tradiționale pentru a desemna un produs vitivinicol nereglementat de indicația respectivă sau de mențiunea respectivă”. Numai o decizie a autorităților elvețiene ar putea avea deci ca efect afectarea drepturilor și obligațiilor reclamantilor în Elveția.

71 Reclamantii susțin că, potrivit jurisprudenței, orice act al Consiliului prin care se încheie un acord internațional este un act care poate fi atacat în temeiul articolului 230 CE [Hotărârea Curții din 9 august 1994, Franța/Comisia, C-327/91, Rec., p. I-3641, punctul 16, Hotărârea Curții din 10 martie 1998, Germania/Consiliul, C-122/95, Rec., p. I-973, punctele 41 și 42, și Avizul Curții 3/94, din 13 decembrie 1995 (Rec., p. I-4577, punctul 22), emis în temeiul articolului 228 CE].

72 Aceștia consideră că argumentele Consiliului și Comisiei se întemeiază pe premisa eronată conform căreia, prin natura sa, un act comunitar nu ar putea produce efecte în afara teritoriului Comunității. Într-adevăr, actul prin care Comunitatea încheie un acord cu un stat terț ar condiționa chiar existența respectivului acord pe plan internațional. În speță, acordul nu ar fi devenit deci obligatoriu decât ulterior deciziei

de ratificare a Consiliului Federal Elvețian din 16 octombrie 2000, pe de o parte, și deciziei Consiliului din 4 aprilie 2002 de aprobare a respectivului acord, pe de altă parte. În consecință, ar fi inexact să se afirme că reclamanții nu sunt afectați decât prin ratificarea, de către Confederația Elvețiană, a dispozițiilor în litigiu din acord, în condițiile în care, în lipsa deciziei atacate, reclamanții nu ar fi fost privați de dreptul lor de a comercializa sub denumirea „Champagne” vinul pe care îl produc.

73 Reclamanții subliniază, în această privință, că decizia atacată este ulterioară ratificării acordului de către Confederația Elvețiană. Anterior adoptării acestei decizii, Confederația Elvețiană nu ar fi avut, așadar, obligația rezultată din dispozițiile în litigiu din acord, această obligație luând naștere numai ca urmare a adoptării respectivei decizii, care ar condiționa intrarea în vigoare a acordului. Prin urmare, interdicția ca reclamanții să beneficieze de denumirea comunală „Champagne” ar rezulta direct din decizia atacată.

74 Faptul că ilegalitatea unui act este datorată conjugării a doi factori, și anume a deciziilor de ratificare emise de Comunitate și de Confederația Elvețiană, nu ar însemna că niciunul dintre acești doi factori nu poate fi contestat pe calea unei acțiuni în anulare, consecință care ar decurge din poziția Consiliului.

75 Curtea ar fi recunoscut, de altfel, admisibilitatea unor acțiuni în anulare introduse împotriva unor acte de aprobare a unor tratate internaționale, fără a distinge în funcție de efectele lor externe sau interne (Hotărârile Franța/Comisia, punctul 71 de mai sus, Germania/Consiliul, punctul 71 de mai sus, Hotărârea Curții din 10 decembrie 2002, Comisia/Consiliul, C-29/99, Rec., p. I-11221, și Hotărârea Curții din 12 decembrie 2002, Comisia/Consiliul, C-281/01, Rec., p. I-12049).

- 76 În plus, urmând teza Consiliului, instituțiile comunitare ar fi libere să încalce normele dreptului comunitar, în special drepturile fundamentale, atâta vreme cât acestea ar acționa în cadrul competenței lor externe, iar actul în cauză nu ar produce efecte decât pe teritoriul unui stat terț.
- 77 În ceea ce privește interpretarea dată de Consiliu articolului 299 CE, reclamantii susțin că aceasta omite faptul că domeniul de aplicare teritorială al ordinii juridice comunitare depășește suma teritoriilor statelor membre și se întinde asupra oricărui loc în care statul membru acționează, indiferent cu ce titlu, în sfera competențelor atribuite Comunității. Comunitatea ar avea astfel competența de a sancționa înțelegeri sau de a interzice concentrări extracomunitare (Hotărârea Curții din 27 septembrie 1988, *Ahlström Osakeyhtiö și alții/Comisia*, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 și 125/85-129/85, Rec., p. 5193, Hotărârea Curții din 28 aprilie 1998, *Javico*, C-306/96, Rec., p. I-1983, și Hotărârea *Gencor/Comisia*, punctul 39 de mai sus).
- 78 Or, în speță, ar rezulta expres din termenii clauzei Champagne că aceasta urmărește să producă efecte atât pe teritoriul Comunității, cât și pe cel al Elveției. Într-adevăr, aceasta ar interzice utilizarea denumirii „Champagne” pe acest din urmă teritoriu, deși aceasta este rezervată, în temeiul dreptului elvețian, viticultorilor din comuna Champagne din cantonul Vaud. Reclamantii arată, în această privință, că Tratatul dintre Republica Franceză și Confederația Elvețiană privind protecția indicațiilor de proveniență, a denumirilor de origine și a altor denumiri geografice, semnat la Berna la 14 mai 1974 (denumit în continuare „tratatul franco-elvețian”), autoriza, în temeiul excepției de omonimie prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din acesta, utilizarea respectivei denumiri pentru vinurile originare din Champagne, în cantonul Vaud. Această împrejurare nu ar fi fost, de altfel, contestată de producătorii din Champagne.
- 79 În plus, articolul 46 din Convenția de la Viena, la care Consiliul face referire în susținerea argumentelor sale, ar prevedea numai că un stat nu poate invoca vicierea consimțământului său de a fi legat printr-un tratat în măsura în care acest consimțământ a fost exprimat cu încălcarea unei dispoziții din dreptul său intern

privitoare la competența de a încheia tratate. Or, această ipoteză nu ar avea în vedere sub nicio formă situația din cauza de față, în care ar fi încălcat un drept fundamental. Oricare ar fi situația, articolul 46 din respectiva convenție ar excepta cazul în care încălcarea este vădită, situație aplicabilă în speță, dat fiind că dispozițiile în litigiu din acord ar constitui o încălcare vădită și gravă a dreptului de proprietate și a dreptului la libera exercitare a unei activități economice ale reclamantilor. În plus, anularea deciziei atacate ar lipsi de efecte dispozițiile în litigiu din acord și nu ar mai fi necesar ca părțile la acord să le aplice, conform articolelor 60 și următoarelor din Convenția de la Viena.

80 În concluzie, în ceea ce privește argumentele Consiliului referitoare la pretinsa lipsă a afectării directe a reclamantilor prin dispozițiile în litigiu din acord, aceștia amintesc faptul că, potrivit jurisprudenței Curții și a Tribunalului, un reclamant este direct vizat dacă actul comunitar adoptat are un efect imediat pentru reclamant, fără să se fi interpus vreo intervenție discreționară subsecventă a unei autorități naționale sau comunitare. Totuși, interpunerea unui act de simplă executare nu ar rupe legătura directă dintre actul comunitar și reclamant (Hotărârea Curții din 13 mai 1971, *International Fruit Company și alții/Comisia*, 41/70-44/70, Rec., p. 411).

81 Ar rezulta astfel dintr-o jurisprudență constantă că acea condiție potrivit căreia particularul trebuie să fie vizat direct prin măsura comunitară atacată cere ca aceasta din urmă să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a particularului și să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor acestei măsuri care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor reguli intermediare (Hotărârea Curții din 5 mai 1998, *Dreyfus/Comisia*, C-386/96 P, Rec., p. I-2309, punctul 43).

82 Reclamantii admit astfel că, în ipoteza unei măsuri care ar lăsa efectiv o largă marjă de manevră statelor însărcinate cu asigurarea transpunerii acesteia în dreptul lor intern, numai dispozițiile de executare adoptate ar fi susceptibile de a afecta situația părților.

83 Cu toate acestea, nu aceasta ar fi situația în cazul de față, dat fiind că clauza Champagne ar fi clară, precisă și enunțată în termeni univoci, care nu lasă nicio marjă de apreciere în adoptarea unor măsuri necesare pentru asigurarea punerii în aplicare și a aplicării efective a dispozițiilor în litigiu din acord. De altfel, chiar Consiliul și Comisia ar insista asupra faptului că există obligația în sarcina Confederației Elvețiene ca, în temeiul articolului 14 din acord, să ia toate măsurile generale și speciale care să asigure îndeplinirea obligațiilor care decurg din respectivul acord, sub sancțiunea angajării responsabilității acesteia pe plan internațional.

84 În plus, încălcarea dreptului comunitar ar rezulta nu din eventualul comportament al Elveției, ci din dispozițiile în litigiu din acord, care ar obliga-o pe aceasta la adoptarea măsurilor necesare în vederea asigurării bunei executări, în mod analog situației care a făcut obiectul Hotărârii Curții din 5 noiembrie 2002, Comisia/Germania (C-476/98, Rec., p. I-9855).

85 Reclamanții consideră astfel că decizia atacată produce efecte juridice în privința lor și că Tribunalul este competent să judece acțiunea, contextul convenției internaționale neavând niciun efect în această privință, întrucât Curtea a subliniat că exercitarea competențelor conferite Comunității în domeniul internațional nu poate fi sustrasă de la controlul jurisdicțional prevăzut la articolul 230 CE (Hotărârile Franța/Comisia, punctul 71 de mai sus, și Germania/Consiliul, punctul 71 de mai sus).

— Aprecierea Tribunalului

86 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, pentru ca o acțiune să fie admisibilă în temeiul articolului 230 primul paragraf CE, actul atacat trebuie să fie un act al unei instituții care produce efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia (Hotărârea Curții

din 31 martie 1998, Franța și alții/Comisia, C-68/94 și C-30/95, Rec., p. I-1375, punctul 62, Hotărârea Tribunalului din 4 martie 1999, Assicurazioni Generali și Unicredito/Comisia, T-87/96, Rec., p. II-203, punctul 37; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Curții din 31 martie 1971, Comisia/Consiliul, cunoscută sub denumirea „AETR”, 22/70, Rec., p. 263, și Hotărârea Franța/Comisia, punctul 71 de mai sus, punctul 14).

87 Deși un acord dintre Comunitate, pe de o parte, și un stat terț sau o organizație internațională, pe de altă parte, ca instrument ce exprimă voința conjugată a acestor entități, nu ar putea fi considerat un act al instituțiilor, și, în consecință, nu ar putea face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 230 CE, potrivit unei jurisprudențe constante, actul prin care instituția comunitară competentă a înțeles să încheie respectivul acord este un act al instituțiilor, în sensul aceluiași articol, și poate așadar să facă obiectul unei acțiuni în anulare (a se vedea în acest sens Hotărârea Franța/Comisia, punctul 71 de mai sus, punctul 17, Avizul 3/94, punctul 71 de mai sus, punctul 22, și Hotărârea Germania/Consiliul, punctul 71 de mai sus, punctul 42).

88 În consecință, acțiunea reclamanților nu poate avea ca obiect decât simpla anulare a deciziei atacate și nu este admisibilă decât în măsura în care această decizie produce efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamanților prin modificarea situației juridice a acestora în mod distinct.

89 În această privință, trebuie amintit că principiul suveranității statelor, exprimat în articolul 2 alineatul (1) din Carta Națiunilor Unite, implică faptul că, în principiu, fiecare stat are competența de a legifera pe teritoriul său și, în mod corelativ, că un stat nu poate, în principiu, să impună unilateral norme obligatorii decât pe propriul său teritoriu. De asemenea, în ceea ce privește Comunitatea, trebuie subliniat că, în conformitate cu articolul 299 CE și potrivit modalităților particulare privind anumite teritorii enumerate de această dispoziție, Tratatul CE se aplică numai pe teritoriul statelor membre.

- 90 Prin urmare, un act al instituțiilor adoptat în aplicarea tratatului, ca act unilateral al Comunității, nu poate fi creator de drepturi și obligații în afara teritoriului astfel definit. În consecință, decizia atacată nu poate avea ca domeniu de aplicare teritorială decât respectivul teritoriu și este lipsită de orice efect juridic pe teritoriul Elveției. Numai acordul, care nu poate face obiectul unei acțiuni, conform celor expuse anterior, poate produce efecte juridice pe teritoriul Elveției, potrivit modalităților proprii ordinii juridice a acestui stat și după ce a fost ratificat potrivit procedurilor aplicabile în acest stat.
- 91 Așadar, trebuie să se considere că decizia atacată, adoptată de Consiliu și Comisie în numele și pe seama Comunității, nu modifică situația juridică a reclamantilor pe teritoriul Elveției, această situație fiind reglementată numai prin dispozițiile adoptate de acest stat în exercitarea competenței sale suverane. Efectele pretins prejudiciabile pe care acordul le produce reclamantilor pe teritoriul Elveției rezultă, într-adevăr, în exclusivitate din împrejurarea că, prin decizia suverană de a ratifica respectivul acord, Confederația Elvețiană a consimțit să fie obligată prin acesta și s-a angajat, conform articolului 14 din respectivul acord, să ia măsurile adecvate care să asigure îndeplinirea obligațiilor care decurg din respectivul acord, între care și pe acelea care decurg din dispozițiile în litigiu din acord.
- 92 Această consecință este, de altfel, conformă articolului 16 din acord, care prevede că acesta din urmă se aplică, pe de o parte, teritoriilor pe care se aplică Tratatul de instituire a Comunității Europene și în condițiile prevăzute de respectivul tratat și, pe de altă parte, teritoriului Elveției, interpretat în coroborare cu articolul 17 alineatul (1) prima teză din acord, potrivit căruia acesta va fi ratificat sau aprobat de părți în conformitate cu procedurile proprii.
- 93 Simplul fapt că, în aplicarea dispozitivului oficial privitor la intrarea în vigoare, prevăzut la articolul 17 alineatul (1) a doua teză din acord, potrivit căruia acordul va intra în vigoare în prima zi a celei de a doua luni următoare datei ultimei notificări a depunerii instrumentelor de ratificare sau de aprobare a tuturor celor șapte acorduri

sectoriale, decizia atacată a determinat intrarea în vigoare a acestuia nu poate avea nicio incidență asupra principiului general exprimat mai sus și potrivit căruia orice stat este, în principiu, singurul competent să impună în mod unilateral norme obligatorii pe teritoriul său. Într-adevăr, cu toate că ar fi trebuit admis că, în temeiul articolului 17 din acord, anularea deciziei atacate ar fi de natură a determina suspendarea acestuia, trebuie să se constate, pe de o parte, că aceeași consecință ar rezulta și în cazul anulării deciziei de ratificare a acordului de către Confederația Elvețiană, și mai ales, pe de altă parte, că această eventualitate nu ar fi decât simpla consecință a unor condiții de procedură și de formă ale intrării în vigoare a acordului și nu poate, în mod evident, să conducă la concluzia că domeniul de aplicare al deciziei atacate se extinde la teritoriul Elveției.

94 În concluzie, deși este adevărat că s-a hotărât în sensul că exercitarea competențelor conferite instituțiilor Comunității în domeniul internațional nu se poate sustrage controlului jurisdicțional al legalității prevăzut de articolul 230 CE (Hotărârea Franța/Comisia, punctul 71 de mai sus, punctul 16), trebuie subliniat că, în speță, recunoașterea admisibilității acțiunii în măsura în care privește efectele dispozițiilor în litigiu din acord pe teritoriul Elveției ar conduce instanța comunitară să se pronunțe cu privire la legalitatea, din perspectiva dreptului comunitar, a drepturilor conferite unui stat terț sau a obligațiilor asumate de acesta rezultate dintr-un acord internațional la care a consimțit în mod liber și suveran în cadrul organizării relațiilor sale externe. Un astfel de control s-ar situa în mod vădit în afara cadrului competențelor Tribunalului astfel cum a fost definit prin Tratatul CE.

95 Rezultă din toate cele de mai sus că decizia atacată nu produce niciun efect juridic obligatoriu de natură a modifica situația juridică a reclamantilor pe teritoriul Elveției și, prin urmare, nu constituie un act care poate face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 230 CE. Din aceste motive, argumentele reclamantilor prin care aceștia urmăresc să demonstreze că această decizie îi privește în mod direct, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, trebuie respinse ca lipsite de orice relevanță, această chestiune presupunând în prealabil ca actul atacat să producă efecte juridice obligatorii în privința lor.

- 96 În consecință, prezenta acțiune trebuie respinsă ca inadmisibilă în măsura în care urmărește anularea deciziei atacate în ceea ce privește teritoriul Elveției.

Cu privire la afectarea reclamanților, prin decizia atacată, pe teritoriul Comunității

— Argumentele părților

- 97 Consiliul susține că vinul originar din regiunea franceză Champagne beneficiază de o protecție exclusivă în Comunitate în calitate de v.c.p.r.d., situație pe care dispozițiile în litigiu din acord nu ar modifica-o în niciun mod.
- 98 Drept răspuns la întrebările scrise ale Tribunalului, Consiliul adaugă în memoriul său în apărare că, în temeiul articolului 36 din Regulamentul nr. 753/2002, care prevede condițiile în care numele unei indicații geografice poate apărea pe eticheta unui vin importat în Comunitate, o astfel de indicație geografică nu trebuie să poată fi confundată cu o indicație geografică utilizată pentru desemnarea unui v.c.p.r.d., a unui vin de masă sau a unui alt vin importat înscris pe listele acordurilor încheiate între țările terțe și Comunitate.
- 99 În speță, Consiliul consideră că excepția de omonimie prevăzută la articolul 36 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 753/2002 nu se poate aplica în cazul vinurilor provenite din comuna Champagne din cantonul Vaud, având în vedere riscul evident de confuzie pe care această omonimie l-ar produce pentru consumatori. În plus, statutul și reputația net superioare ale denumirii de origine controlate franceze ar face deosebit de inechitabilă folosirea de ambele părți a unei astfel de denumiri, contrar cerințelor acestei dispoziții.

100 În plus, Consiliul arată că nicio indicație geografică dintr-un stat terț nu a făcut obiectul unei autorizări în temeiul respectivului articol 36 alineatul (3) pentru a putea fi utilizată pe teritoriul comunitar. Anexa VI la Regulamentul nr. 753/2002, care cuprinde indicațiile geografice și mențiunile tradiționale care beneficiază de excepția de omonimie, nu ar conține de fapt nicio mențiune. Astfel, indicația geografică elvețiană „Champagne” nu ar beneficia în niciun caz de excepția de omonimie prevăzută de acest regulament, astfel încât reclamanții nu ar fi autorizați să comercializeze vinurile provenite din comuna Champagne sub respectiva denumire.

101 Consiliul susține, în consecință, că, atât anterior, cât și ulterior acordului, protecția care trebuie acordată, precum și regulile de utilizare în Comunitate a denumirii de origine controlată „Champagne” sunt reglementate prin Regulamentul nr. 1493/1999 și prin Regulamentul nr. 753/2002. În plus, cu toate că aceste regulamente ar fi prevăzut posibilitatea ca reclamanții să folosească denumirea „Champagne” pentru vinurile provenite din comuna Champagne din cantonul Vaud, această posibilitate nu ar fi fost modificată prin acord, care nu ar prevedea norme privind protecția care trebuie acordată de fiecare parte propriilor sale indicații geografice pe teritoriul său. În consecință, decizia atacată nu ar introduce nicio dispoziție nouă privitoare la comercializarea pe teritoriul comunitar a vinurilor importate din Elveția și care poartă denumirea „Champagne”, astfel încât respectiva decizie nu ar privi pe reclamanți în mod direct.

102 Această concluzie nu ar fi infirmată de tratatul franco-elvețian, care nu ar recunoaște decât o singură denumire „Champagne”, și anume pe cea care desemnează vinurile spumante provenite din regiunea franceză Champagne. Într-adevăr, articolul 2 al treilea paragraf din respectivul tratat ar stabili o derogare de la obligațiile prevăzute la primul paragraf, formulată după cum urmează:

„Dacă una dintre denumirile protejate potrivit primului paragraf corespunde numelui unei regiuni sau celui al unui loc aflat în afara teritoriului Republicii Franceze, primul

paragraf nu exclude ca denumirea să fie utilizată pentru produse sau mărfuri fabricate în această regiune sau în acest loc. Totuși, printr-un protocol se pot stipula reglementări complementare.”

- 103 Această dispoziție ar avea deci ca efect să permită Confederației Elvețiene să deroge de la obligația prevăzută în primul său paragraf, potrivit căruia denumirea „Champagne” este rezervată, „pe teritoriul Confederației Elvețiene, pentru produsele sau mărfurile franceze”. Această dispoziție nu ar avea totuși ca obiect determinarea protecției care trebuie acordată denumirii „Champagne” pe teritoriul Franței și, în consecință, nu s-ar suprapune cu legislația vitivinicolă comunitară, care ar rezerva această denumire de origine controlată, pe teritoriul comunitar, pentru anumite vinuri din regiunea franceză Champagne.
- 104 În plus, ca răspuns la întrebările scrise ale Tribunalului, Consiliul a susținut că reclamanții nu demonstrează suficient de temeinic că denumirea „Champagne” era protejată ca denumire de origine controlată în temeiul dreptului elvețian.
- 105 Într-adevăr, Ordonanța Consiliului Federal Elvețian din 7 decembrie 1998 privind viticultura și importul de vin ar menționa trei tipuri de denumiri: denumirea de origine, denumirea de origine controlată și indicația de proveniență. În temeiul acestui regulament, denumirea de origine ar fi rezervată pentru vinurile obținute din struguri recoltați în regiunea geografică avută în vedere și al căror conținut natural de zahăr este minim. În schimb, denumirea de origine controlată, în plus față de respectivul conținut de zahăr, prevăzut pentru denumirea de origine, ar îndeplini și „cerințe suplimentare prevăzute de canton”, care trebuie să aibă în vedere cel puțin „delimitarea zonelor de producție [...], soiurile de viță-de-vie [...], metodele de cultură [...], conținutul natural de zahăr [...], productivitatea maximă pe unitatea de suprafață [...], metodele de vinificare [și] analiza și examinarea organoleptică”.

- 106 Consiliul admite că, potrivit articolului 16 din Regulamentul din 19 iunie 1985 privind denumirile de origine ale vinurilor din cantonul Vaud (denumit în continuare „Regulamentul privind denumirile de origine ale vinurilor din cantonul Vaud”), „vinul produs din struguri recoltați de pe teritoriul unei comune are dreptul la denumirea acelei comune”. Acest drept ar fi totuși în contradicție cu Ordonanța Consiliului Federal Elvețian din 7 decembrie 1998 privind viticultura și importul de vin, ulterioară acestui regulament, care rezervă denumirile de origine controlate pentru vinurile care îndeplinesc condiții de calitate mai stricte decât simpla condiție privitoare la denumirile comunale și care constau în cerința ca 51 % din vin să fi fost produs din struguri recoltați de pe teritoriul comunei respective.
- 107 Consiliul adaugă că, potrivit articolului 3 din Regulamentul din 28 iunie 1995 privind denumirile de origine controlate ale vinurilor din cantonul Vaud, denumirile de origine ale vinurilor din cantonul Vaud sunt rezervate numai pentru vinurile cu denumire de origine controlată și că se înțelege prin denumire de origine controlată denumirile tradiționale, geografice sau nu, ale vinurilor de categoria 1, în sensul dispozițiilor articolelor 1-4 din Regulamentul din 26 martie 1993 privind calitatea vinurilor din cantonul Vaud.
- 108 În această privință, Consiliul arată că, potrivit articolului 1 din Regulamentul din 26 martie 1993 privind calitatea vinurilor din cantonul Vaud, pot purta o denumire de origine a regiunii viticole, a locului de producție sau a unei subdiviziuni a locului de producție (comună, vie, castel, abație, domeniu, denumire cadastrală sau toponim convențional) vinurile provenite din vii care au atins anumite conținuturi naturale minime de zahăr, stabilite pentru fiecare soi de viță-de-vie și pentru fiecare denumire. Or, subliniază Consiliul, pe când denumirea „Bonvillars” figurează în lista denumirilor, denumirea „Champagne” nu figurează în această listă.
- 109 Consiliul consideră astfel că denumirea „Champagne” nu este nici o denumire de origine controlată, nici o denumire de origine, ci o simplă indicație geografică, lipsită de orice legătură cu calitatea sau reputația. În dreptul elvețian, această denumire nu ar implica, într-adevăr, decât o cerință pur geografică, și anume cea ca minimum 51 % din vin să fie provenit din struguri recoltați în comuna Champagne.

- 110 Această interpretare ar fi confirmată prin Regulamentul din cantonul Vaud din 16 iulie 1993 privind limitarea producției și controlul oficial al viilor. Consiliul arată că, potrivit articolului 1 din acest regulament, registrul cantonal al viilor reflectă starea parcelelor viticole ale fiecărui proprietar, care, conform articolului 3 din respectivul regulament, trebuie să precizeze denumirea, în sensul regulamentului privind denumirile de origine ale vinurilor din cantonul Vaud. Or, registrul cantonal al viilor prezentat de reclamanți ar arăta cu claritate că denumirea de care beneficiază toți reclamanții este „Bonvillars”.
- 111 Comisia susține că, în opinia sa, utilizarea denumirii „Champagne” pe teritoriul comunitar este rezervată de mult timp vinurilor provenite din regiunea franceză Champagne, ceea ce dispozițiile în litigiu din acord nu ar modifica în niciun mod.
- 112 Ca răspuns la întrebările scrise ale Tribunalului, Comisia arată că excepția de omonimie prevăzută la articolul 29 alineatul (3) ultimul paragraf din Regulamentul nr. 2392/89, în vigoare până la 1 august 2003, putea fi acordată prin decizia Comisiei, ca urmare a unei cereri de derogare de la dispozițiile alineatului (2) din același articol. Or, o astfel de cerere nu ar fi fost introdusă în ceea ce privește vinurile provenite din comuna Champagne din Elveția.
- 113 În plus, excepția de omonimie prevăzută la articolul 36 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 753/2002, în vigoare de la 1 august 2003, nu s-ar putea aplica decât cu condiția ca indicația geografică avută în vedere să fie recunoscută și protejată ca atare de statul terț și în conformitate cu articolul 24 alineatul (9) din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală din 15 aprilie 1994 (JO L 336, p. 214, denumit în continuare „acordul TRIPS”), potrivit căruia „[n]u există obligație în baza prezentului acord de a se proteja indicații geografice care nu sunt protejate în țara lor de origine sau care încetează să fie protejate, ori care cad în desuetudine în țara respectivă.”

- 114 Așadar, întrucât Confederația Elvețiană nu ar fi intenționat să protejeze indicația geografică „Champagne” din cantonul Vaud în cadrul acordului, excepția de omonimie prevăzută de Regulamentul nr. 753/2002 nu ar putea fi aplicabilă. În plus, anexa VI la respectivul regulament, care menționează indicațiile și condițiile practice ale indicațiilor geografice omonime din țări terțe, nu ar conține nicio mențiune deosebită până în prezent nu a fost introdusă nicio cerere de omonimie.
- 115 În plus, drept răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului privitoare la existența unei denumiri comunale de origine controlate pentru comuna Champagne, Comisia a arătat că ar rezulta din Regulamentul privind denumirile de origine ale vinurilor din cantonul Vaud că denumirea „Champagne” nu ar fi decât o simplă indicație de proveniență neconstitutivă de drepturi de proprietate industrială și comercială, în lipsa oricărei recunoașteri și identificări a calităților proprii vinurilor produse pe teritoriul acestei comune, în reglementarea elvețiană aplicabilă.
- 116 În concluzie, Comisia arată că și reclamanții recunosc faptul că nu au comercializat niciodată sub denumirea „Champagne”, pe teritoriul comunitar, vinul pe care îl produc, dar că exportă aproximativ o mie de sticle pe an în Comunitate, sub denumirea „arquebuse”, ceea ce ar demonstra că excepția de omonimie prevăzută de reglementarea comunitară nu s-a aplicat niciodată în raport cu aceștia.
- 117 Comisia deduce din toate cele de mai sus că actul atacat nu modifică situația juridică a reclamanților pe teritoriul comunitar, astfel încât aceștia nu au un interes de a exercita o acțiune împotriva actului respectiv.

- 118 Republica Franceză, intervenientă în litigiu, arată că vinul francez Champagne este protejat în Comunitate în calitate de v.c.p.r.d. și beneficiază, în această calitate, de exclusivitatea denumirii „Champagne”. Actul atacat nu ar afecta deci în mod direct situația juridică a reclamantilor, astfel încât acțiunea ar fi inadmisibilă.
- 119 În plus, Republica Franceză consideră că, în temeiul reglementării elvețiene aplicabile, menționarea comunei este similară cu indicarea unei precizări privind proveniența vinului în cadrul locului de producție care constituie o singură entitate și că o astfel de mențiune nu poate fi asimilată cu o denumire de origine. Într-adevăr, o denumire de origine ar implica îndeplinirea anumitor condiții privitoare la caracteristicile produsului, care ar exista în ceea ce privește denumirea „Bonvillars”, dar nu și în ceea ce privește comuna Champagne. Republica Franceză arată în această privință că, în ipoteza contrară, această comună ar fi făcut obiectul unei mențiuni specifice în Regulamentul privind denumirile de origine ale vinurilor din cantonul Vaud, ceea ce nu s-a întâmplat. Aceasta consideră astfel că nu este atestată existența unei denumiri de origine controlată „Champagne” protejate de dreptul elvețian.
- 120 Reclamantii contestă afirmația Consiliului, Comisiei și Republicii Franceze potrivit căreia situația lor juridică pe teritoriul comunitar nu este modificată prin dispozițiile în litigiu din acord. Aceștia arată în această privință că, dacă denumirea „Champagne” constituie o denumire de origine controlată în sensul dreptului comunitar, această împrejurare nu a împiedicat comercializarea în Comunitate a vinului din cantonul Vaud pe care îl produc. Întemeindu-se pe scrisori ale reprezentantului producătorilor din Champagne, reclamantii susțin că aceștia din urmă nu s-au opus comercializării vinului produs pe teritoriul comunei Champagne din cantonul Vaud sub denumirea „Champagne”.
- 121 Ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, reclamantii au precizat că a reieșit, ca urmare a unei verificări, că vinul produs în comuna Champagne, exportat în Belgia în cantitate de 1 000 de sticle pe an și menționat în cererea introductivă, nu a fost exportat sub denumirea „Champagne”, ci sub denumirea „arquebuse”.

122 Totuși, reclamanții arată că, în temeiul articolului 26 alineatul (1) și al articolului 29 din Regulamentul nr. 2392/89, în caz de omonimie, denumirea unui vin provenit dintr-o țară terță poate fi utilizată atunci când în acea țară respectivul nume este utilizat pentru un vin în conformitate cu uzanțe vechi și constante și cu condiția ca folosirea acestuia să fie reglementată în acea țară, condiții care în mod vădit sunt îndeplinite în speță. Împrejurarea că articolul 29 alineatul (3) din acest regulament prevede adoptarea de decizii de derogare pentru a beneficia de excepția de omonimie ar fi lipsită de relevanță în speță deoarece articolul 2 al treilea paragraf din tratatul franco-elvețian ar acorda o excepție de omonimie de plin drept. Într-adevăr, ar rezulta din această dispoziție că dacă una dintre denumirile protejate, potrivit primului paragraf, corespunde numelui unei regiuni sau celui al unui loc aflat în afara teritoriului Republicii Franceze, această producție nu exclude ca denumirea să fie utilizată pentru produse sau mărfuri fabricate în acea regiune sau în acel loc. În plus, această situație ar fi confirmată și prin Avizul Consiliului de Stat al cantonului Vaud din 22 decembrie 2003.

123 În ceea ce privește Regulamentul nr. 753/2002, reclamanții subliniază că articolul 36 din acesta prevede și că anumite indicații omonime cu indicațiile geografice utilizate pentru desemnarea unui v.c.p.r.d. pot fi utilizate în condiții practice care garantează ca acestea să fie diferențiate unele de altele, ținându-se seama de necesitatea de a asigura un tratament echivalent producătorilor avuți în vedere și de a lua măsuri pentru a se evita inducerea în eroare a consumatorilor. Or, nu s-ar putea contesta faptul că denumirea „Champagne” a vinurilor produse de reclamanți constituie o indicație geografică în sensul articolului 22 din TRIPS, la care face trimitere articolul 3 din anexa 7 la acord. În plus, utilizarea acestei denumiri de către reclamanți ar îndeplini condițiile prevăzute la articolul 36 din Regulamentul nr. 753/2002, astfel încât respectiva denumire ar beneficia de excepția de omonimie. În această privință, ar fi lipsit de relevanță faptul că anexa VI din acest regulament nu menționează nicio denumire, având în vedere că orice altă interpretare ar priva de orice sens articolul 36 din acest regulament și ar încălca obligațiile Comunității rezultate din articolul 23 alineatul (3) din TRIPS. Oricare ar fi situația, Regulamentul nr. 753/2002 nu ar fi devenit aplicabil decât fie după 1 ianuarie 2003, fie după intrarea în vigoare a acordului. Acesta din urmă excluzând excepția de omonimie pentru vinurile din comuna Champagne, nu s-ar putea cere Confederației Elvețiene să solicite a beneficia de această excepție în cadrul Regulamentului nr. 753/2002.

- 124 În ceea ce privește protecția denumirii „Champagne” în conformitate cu dreptul elvețian aplicabil, reclamantii arată că, potrivit articolului 16 din Regulamentul din 28 iunie 1995 privind denumirile de origine controlate ale vinurilor din cantonul Vaud, vinul produs din struguri recoltați de pe teritoriul unei comune are dreptul la denumirea respectivei comune.
- 125 Aceștia arată, în această privință, că în cantonul Vaud se află șase regiuni viticole. Întinderea lor geografică ar fi precizată la articolul 2 din respectivul regulament, care ar preciza că regiunea Bonvillars cuprinde toate comunele viticole din districtul Grandson, precum și comunele Montagny și Valuyres-sous-Montagny din districtul Yverdon. Aceste șase regiuni ar fi constituite din 26 de locuri de producție care cuprind 148 de comune viticole. Conform articolelor 13-15 din acest regulament, trei dintre aceste regiuni ar constitui fiecare câte un singur loc de producție. În ceea ce privește aceste trei regiuni care constituie fiecare câte un loc de producție, între care și regiunea Bonvillars, nu pot exista dubii cu privire la apartenența la unul sau la altul dintre locurile de producție a comunelor situate pe teritoriul lor, ca urmare a identității între regiunea viticolă și locul de producție. Aceasta ar explica de ce Regulamentul din 28 iunie 1995 privind denumirile de origine controlate ale vinurilor din cantonul Vaud nu menționează expres aceste comune. În temeiul articolului 16 din respectivul regulament, producătorii de vin provenit din aceste comune ar dispune totuși de dreptul de a folosi numele acestora din urmă ca denumire a produselor lor.
- 126 Reclamantii subliniază că, prin două avize din 8 ianuarie și 22 decembrie 2003, Consiliul de Stat al cantonului Vaud a confirmat că, în conformitate cu dreptul elvețian, denumirea „Champagne” constituie o denumire comunală de origine controlată. În această privință, reclamantii consideră că, oricare ar fi situația, susținerea Consiliului potrivit căreia denumirea elvețiană „Champagne” nu constituie o denumire de origine controlată, ci o simplă denumire de origine este lipsită de relevanță. Într-adevăr, dat fiind că respectiva denumire ar constitui un drept specific reclamantilor, ar fi indiferent, din perspectiva aplicării excepției de omonimie prevăzute de Regulamentul nr. 2392/1989 și de Regulamentul nr. 753/2002, dacă, în temeiul dreptului elvețian, această denumire are un rang superior, inferior sau egal denumirii franceze „Champagne”.

— Aprecierea Tribunalului

127 Consiliul și Comisia, susținute de Republica Franceză, arată, în esență, că protecția acordată în temeiul dreptului comunitar vinurilor produse în regiunea franceză Champagne interzice reclamanților comercializarea vinului lor sub denumirea „Champagne” pe teritoriul comunitar. În consecință, dispozițiile în litigiu din acord nu ar modifica situația juridică a reclamanților pe respectivul teritoriu.

128 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței citate la punctul 86 de mai sus, o acțiune introdusă de un reclamant în temeiul articolului 230 CE nu este admisibilă decât cu condiția ca actul atacat să producă efecte juridice obligatorii și de natură a afecta interesele acestuia prin modificarea distinctă a situației sale juridice.

129 Prin urmare, este important să se determine dacă, astfel cum pretind Consiliul, Comisia și Republica Franceză, înainte de intrarea în vigoare a dispozițiilor în litigiu din acord, reclamanții erau împiedicați, în temeiul dreptului comunitar aplicabil, să comercializeze în Comunitate, sub denumirea „Champagne”, vinul pe care îl produc, fapt care ar determina ca dispozițiile în litigiu din acord să nu le modifice situația juridică în mod distinct.

130 Din această perspectivă, trebuie subliniat că, astfel cum s-a arătat la punctele 4-6 de mai sus, regulamentul în vigoare aplicabil situației reclamanților la data introducerii acțiunii – 10 iulie 2002 – era Regulamentul nr. 2392/89.

131 Conform articolului 29 alineatul (2) din acest regulament, pentru desemnarea unui vin importat, numele unei unități geografice utilizat pentru desemnarea unui vin de

masă sau a unui v.c.p.r.d. sau a unei regiuni determinate din Comunitate nu poate fi utilizat nici în limba țării producătoare în care este situată această unitate sau această regiune, nici într-o altă limbă.

132 Or, astfel cum s-a arătat la punctul 1 de mai sus, la introducerea acțiunii, vinurile produse în regiunea franceză Champagne sub denumirea de origine controlată „Champagne” beneficiau, în Comunitate, de denumirea v.c.p.r.d., ceea ce reclamantii nu contestă de altfel.

133 În consecință, conform articolului 29 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2392/89, la introducerea acțiunii, în principiu, denumirea „Champagne” nu putea fi utilizată pentru desemnarea niciunui vin importat și cu atât mai puțin a vinului produs în comuna Champagne din cantonul Vaud.

134 În plus, trebuie arătat că, potrivit articolului 29 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2392/89, pot fi decise derogări de la alineatul (2) din respectivul articol atunci când există identitate între numele geografic al unui vin produs în Comunitate și numele unei unități geografice situate într-o țară terță, atunci când în acea țară respectivul nume este utilizat pentru un vin în conformitate cu uzanțe vechi și constante și cu condiția ca folosirea acestuia să fie reglementată în acea țară.

135 Excepția de omonimie prevăzută de această dispoziție nu se aplică așadar deplin drept, ci ca urmare a unei decizii exprese de derogare. În această privință, ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, Comisia a indicat, pe de o parte, că o astfel de decizie trebuia să fie precedată de o cerere în acest sens și, pe de altă parte, că nicio cerere de derogare nu fusese introdusă cu privire la vinurile provenite de pe teritoriul comunei Champagne din cantonul Vaud.

136 Trebuie să se constate, în plus, că, dacă reclamanții au pretins, într-o primă fază, că nu au fost niciodată împiedicați, în temeiul dreptului comunitar aplicabil, să își comercializeze vinul sub denumirea „Champagne” în Comunitate, pe cale de consecință, aceștia nu au contestat faptul că excepția de omonimie prevăzută de Regulamentul nr. 2392/89 impunea adoptarea unei decizii de derogare și nu au pretins nici că a fost adoptată vreo decizie în această privință, nici chiar că a fost introdusă o cerere de derogare privitoare la vinurile produse pe teritoriul comunei Champagne din cantonul Vaud.

137 În plus, chiar dacă inițial au afirmat că vindeau anual în Belgia aproximativ o mie de sticle sub denumirea „Champagne”, reclamanții au precizat, drept răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului și ca urmare a unei verificări, că, în realitate, aceste sticle fuseseră comercializate sub denumirea „arquebuse”. În plus, reclamanții nu au făcut dovada vreunui alt export al produselor lor în Comunitate, nici sub denumirea „Champagne”, nici sub o altă denumire.

138 Pe lângă faptul că rezultă din cele de mai sus că argumentele reclamanților par confuze și chiar contradictorii, trebuie constatat că aceștia nu au fost în măsură de a contesta afirmația Comisiei potrivit căreia, în ziua introducerii acțiunii, vinul produs pe teritoriul comunei Champagne din cantonul Vaud nu beneficia de nicio decizie de derogare de la interdicția prevăzută la articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2392/89, astfel încât reclamanții erau împiedicați din punct de vedere juridic să își comercializeze produsele sub denumirea „Champagne”. Potrivit verificărilor efectuate chiar de reclamanți și contrar afirmațiilor lor inițiale, reiese în plus că aceștia, de fapt, nu și-au comercializat vinul sub denumirea „Champagne” în Comunitate.

139 În consecință, dacă, potrivit celor expuse la punctele 41-49 de mai sus, dispozițiile în litigiu din acord garantează exclusivitatea pe teritoriul comunitar a dreptului la denumirea „Champagne” în beneficiul unor vinuri produse în regiunea franceză

Champagne, interzicând astfel comercializarea pe același teritoriu a unor vinuri din cantonul Vaud produse pe teritoriul comunei Champagne sub această denumire, trebuie constatat că această situație juridică exista deja, față de reclamanți, în momentul intrării în vigoare a acordului, la 1 iunie 2002, precum și la introducerea acțiunii, la 10 iulie 2002.

140 În ceea ce privește Regulamentul nr. 753/2002, chiar fără a fi necesar să se determine dacă – având în vedere împrejurarea că acest regulament a intrat în vigoare la 11 mai 2002, adică anterior introducerii acțiunii, deși nu este aplicabil decât începând de la 1 august 2003, adică ulterior introducerii acțiunii – reclamanții pot justifica un interes de a exercita o acțiune întemeindu-se pe situația juridică rezultată din aplicarea acestui regulament, trebuie arătat că, oricare ar fi situația, aceștia nu ar beneficia, în temeiul respectivului regulament, de dreptul de a comercializa în Comunitate, sub denumirea „Champagne”, vinul pe care îl produc pe teritoriul comunei Champagne din cantonul Vaud.

141 Într-adevăr, trebuie amintit că, potrivit articolului 36 alineatul (1) din Regulamentul nr. 753/2002, „[n]umele unei indicații geografice [...] poate fi înscris pe eticheta unui vin importat dintr-o țară terță membră a Organizației Mondiale a Comerțului [...] cu condiția ca, prin intermediul etichetei în cauză, să se identifice vinul ca fiind originar de pe teritoriul unei țări terțe, al unei regiuni sau localități din țara terță în cauză, în cazul în care o anumită calitate, reputația sau o caracteristică a produsului poate fi atribuită în principal originii geografice respective”.

142 Conform articolului 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 753/2002, „[i]ndicațiile geografice menționate la alineatele (1) și (2) nu trebuie să poată fi confundate cu o indicație geografică utilizată pentru desemnarea unui v.c.p.r.d.”. Această dispoziție prevede totuși excepția de omonimie următoare:

„[A]numite indicații omonime ale indicațiilor geografice pentru țările terțe prevăzute la primul paragraf, în scopul desemnării unui v.c.p.r.d. [...], se pot utiliza în condiții practice care să garanteze că sunt diferențiate unele de celelalte, ținându-se seama de nevoia de a se asigura un tratament echitabil pentru producătorii implicați și de a se evita inducerea în eroare a consumatorilor.

[...]

Indicațiile și mențiunile în cauză, precum și condițiile practice necesare, sunt enumerate la anexa VI.”

¹⁴³ Astfel, excepția de omonimie avută în vedere mai sus nu se poate aplica deplin drept, ci este condiționată de înscrierea în anexa VI la Regulamentul nr. 753/2002 atât a indicațiilor geografice din țări terțe omonime cu indicații geografice utilizate pentru desemnarea unui v.c.p.r.d. care pot beneficia de aceasta, cât și a condițiilor practice care garantează că aceste indicații geografice sunt diferențiate unele de altele.

¹⁴⁴ Or, astfel cum au arătat Consiliul și Comisia, trebuie observat că, până în prezent, anexa VI la Regulamentul nr. 753/2002 nu conține nicio indicație și, așadar, nu menționează denumirea „Champagne” între indicațiile geografice din țări terțe care pot beneficia de excepția de omonimie.

¹⁴⁵ În consecință și oricare ar fi situația, dispozițiile din Regulamentul nr. 753/2002, la rândul lor, nu permit reclamanților comercializarea, sub denumirea „Champagne”, a vinurilor pe care le produc.

- 146 În plus, trebuie arătat că, potrivit articolului 36 alineatul (5) din acest regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 316/2004, aplicabil de la 1 februarie 2004, indicația geografică dintr-o țară terță „se poate utiliza la etichetarea unui vin importat, chiar dacă numai 85 % din vinul respectiv a fost obținut din struguri recoltați în regiunea viticolă al cărei nume îl poartă”. În plus, reiese implicit din această formulare și din structura articolului 36 alineatul (1) din Regulamentul nr. 753/2002 că, anterior modificării introduse de Regulamentul nr. 316/2004, care a permis vinurilor, chiar dacă numai 85 % din vinul respectiv provenea din regiunea viticolă al cărei nume îl poartă, să folosească indicația geografică ce corespunde acelei regiuni, o indicație geografică nu putea figura pe eticheta unui vin importat decât cu condiția ca acel vin să fi fost obținut în totalitate din struguri proveniți din regiunea geografică al cărei nume îl poartă.
- 147 Or, cu toate că reclamantii au afirmat, drept răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, că, potrivit articolului 16 din Regulamentul privind denumirile de origine ale vinurilor din cantonul Vaud, denumirea „Champagne” era recunoscută și protejată pentru vinurile provenite de pe teritoriul acestei comune, trebuie să se constate că o citire în întregime a acestei dispoziții arată că, în conformitate cu al doilea paragraf din aceasta, „de asemenea, are dreptul la denumirea unei comune vinul produs în majoritate (minimum 51 %) din struguri recoltați din această comună, iar restul, din struguri recoltați de pe teritoriul locului de producție căruia îi aparține această comună”.
- 148 Prin urmare, chiar fără a fi necesară pronunțarea cu privire la natura exactă și calificarea precisă ale denumirii „Champagne”, trebuie să se constate că această denumire este recunoscută de dreptul elvețian în favoarea vinurilor provenite în majoritate de pe teritoriul comunei Champagne din cantonul Vaud, astfel că nu îndeplinește condiția implicită de la articolul 36 alineatul (5) din Regulamentul nr. 753/2002, astfel cum a fost modificat, potrivit căreia numai vinurile provenite din struguri din care minimum 85 % sunt recoltați din regiunea viticolă al cărei nume îl poartă, adică, în speță, de pe teritoriul comunei Champagne din cantonul Vaud, pot fi comercializate sub indicația geografică a acestei regiuni viticole. *A fortiori*, această denumire nu ar putea fi considerată nici că ar desemna vinuri provenite în totalitate din struguri recoltați din regiunea viticolă al cărei nume îl poartă.

149 Așadar, contrar celor afirmate inițial de către reclamanți, nu numai că vinurile care, în temeiul dreptului elvețian, aveau dreptul la denumirea „Champagne” nu au beneficiat niciodată de excepția de omonimie, prevăzută fie la articolul 29 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2392/89, fie la articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 753/2002, ci, mai mult, posibilitatea ca aceste vinuri să poată beneficia în viitor de excepția de omonimie prevăzută de a doua dispoziție menționată mai sus, în ipoteza în care decizia atacată ar fi anulată, pare de neimaginat având în vedere insuficiența condițiilor stabilite în dreptul elvețian pentru a beneficia de denumirea comună „Champagne” în raport cu cerința privitoare la proveniența strugurilor prevăzută la articolul 36 alineatul (5) din Regulamentul nr. 753/2002.

150 În plus, nu s-ar putea considera nici că o eventuală modificare a situației juridice a reclamanților, rezultată, de exemplu, din modificarea condițiilor de acordare a denumirii comunale „Champagne”, specifică pentru cantonul Vaud, ar fi de natură a justifica admisibilitatea acțiunii, ceea ce, de altfel, reclamanții nici nu pretind. Într-adevăr, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, interesul unui reclamant de a exercita o acțiune nu poate fi evaluat în funcție de un eveniment viitor și incert (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 30 aprilie 1998, Cityflyer Express/Comisia, T-16/96, Rec., p. II-757, punctul 30 și jurisprudența citată).

151 Rezultă din toate cele de mai sus că decizia atacată nu modifică în mod semnificativ situația juridică a reclamanților pe teritoriul comunitar, astfel încât aceștia nu au un interes de a exercita o acțiune împotriva acesteia.

152 Niciun alt argument al reclamanților nu poate repune în discuție această concluzie.

153 Aceștia se mulțumesc să pretindă, în primul rând, că nu are nicio relevanță faptul că anexa VI la Regulamentul nr. 753/2002 nu menționează nicio denumire și că, pentru

ca o indicație geografică să beneficieze de excepția de omonimie, este suficient ca aceasta să îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 36 alineatul (3) al doilea paragraf. Orice altă interpretare ar priva de orice sens articolul 36 din acest regulament și ar încălca obligațiile Comunității rezultate din articolul 23 alineatul (3) din TRIPS.

154 Această argumentație este vădit lipsită de orice temeii.

155 Într-adevăr, pe de o parte, trebuie arătat, în primul rând, că articolul 36 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 753/2002 prevede că „anumite indicații geografice” pot beneficia de o excepție de omonimie, în condițiile pe care le enumeră, și, în al doilea rând, că articolul 36 alineatul (3) ultimul paragraf, prevede expres că indicațiile geografice care beneficiază de excepția de omonimie și îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (2) din același articol „sunt indicate în anexa VI”. În consecință, înscrierea indicației geografice care beneficiază de o excepție de omonimie în respectiva anexă VI nu are un simplu caracter informativ și facultativ, ci constituie o formalitate imperativă care presupune o analiză prealabilă a conformității indicației geografice cu condițiile enunțate la articolul 36 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 753/2002, precum și cu condițiile practice destinate a garanta că indicațiile geografice omonime sunt diferențiate unele de altele. Contrar susținerilor reclamanților, această interpretare este singura conformă cu structura și cu textul articolului 36 alineatul (3) din acest regulament, cu atât mai mult cu cât articolul 36 alineatul (3) al doilea paragraf trebuie interpretat în mod strict, reprezentând o excepție de la principiul care apare la articolul 36 alineatul (3) primul paragraf, potrivit căruia indicațiile geografice din țări terțe nu trebuie să poată fi confundate cu o indicație geografică utilizată pentru desemnarea unui v.c.p.r.d.

156 Pe de altă parte, în ceea ce privește pretinsa incompatibilitate a acestei interpretări cu articolul 23 alineatul (3) din TRIPS, trebuie arătat că, dimpotrivă, în cererea

introdactivă, reclamantii au subliniat în esență că, spre deosebire de dispozițiile în litigiu din acord, Regulamentul nr. 753/2002 nu interzicea în mod absolut utilizarea, pentru anumite vinuri importate, a indicațiilor geografice omonime cu indicații geografice utilizate pentru desemnarea unor v.c.p.r.d. și constituia astfel o măsură proporțională.

157 Astfel, dacă argumentul reclamantilor, formulat în observațiile acestora privitoare la excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Consiliu și Comisie și întemeiat pe TRIPS, trebuie analizat ca excepție de nelegalitate a Regulamentului nr. 753/2002, acesta trebuie calificat drept motiv nou invocat pe parcursul procesului și respins ca inadmisibil, conform articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

158 Oricare ar fi situația, reclamantii nu demonstrează și nici măcar nu explică prin ce ar fi contrară articolului 23 alineatul 3 din TRIPS interpretarea Regulamentului nr. 753/2002 expusă mai sus. O analiză obiectivă și completă a TRIPS arată, de altfel, dimpotrivă, că Regulamentul nr. 753/2002 este în conformitate cu dispozițiile acestui acord privitoare la protecția indicațiilor geografice. Într-adevăr, trebuie să se constate, pe de o parte, că articolul 22 alineatul 1 din acest acord definește indicațiile geografice drept indicații care servesc la identificarea unui produs ca fiind originar din teritoriul unui membru al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) sau al unei localități din acest teritoriu, în cazurile în care o anumită calitate, reputația sau o caracteristică a produsului poate fi atribuită în principal originii geografice respective. În plus, articolul 23 alineatul 3 din acesta prevede că în cazul indicațiilor geografice omonime pentru vinuri, protecția este acordată fiecărei indicații, sub rezerva prevederilor articolului 22 alineatul 4 din TRIPS, care prevede că protecția acordată indicațiilor geografice este aplicabilă contra unei indicații geografice care, deși este literalmente exactă în ceea ce privește teritoriul, regiunea sau localitatea din care produsele sunt originare, face să se înțeleagă în mod greșit de către public că produsele sunt originare dintr-un alt teritoriu.

159 În opoziție cu ceea ce par a susține reclamantii, TRIPS nu impune astfel în niciun mod membrilor OMC garantarea, în mod general și absolut, a unei protecții a tuturor indicațiilor geografice omonime, ci prevede că protecția nu este acordată unei indicații geografice care face să se înțeleagă în mod greșit că produsele sunt originare dintr-un alt stat parte. În plus, în conformitate cu a doua teză din articolul 23 alineatul 3 din TRIPS, fiecare membru stabilește condițiile practice în care indicațiile omonime cărora li se acordă protecție sunt diferențiate unele de altele, ținându-se cont de necesitatea asigurării unui tratament echitabil producătorilor respectivi și de a face în așa fel încât consumatorii să nu fie induși în eroare.

160 Or, trebuie arătat că tocmai acesta este sistemul instituit prin Regulamentul nr. 753/2002. Într-adevăr, pe de o parte, conform articolului 36 alineatul (1) din acest regulament, numele unei indicații geografice poate fi înscris pe eticheta unui vin importat dintr-o țară terță membră a OMC cu condiția ca, prin intermediul etichetei în cauză, să se identifice vinul ca fiind originar de pe teritoriul unei țări terțe, al unei regiuni sau localități din țara terță în cauză, în cazul în care o anumită calitate, reputația sau o caracteristică a produsului poate fi atribuită în principal originii geografice respective, această condiție constituind o reluare aproape identică a definiției noțiunii de indicație geografică ce apare în articolul 22 alineatul (1) din TRIPS. Pe de altă parte, de o manieră asemănătoare articolului 22 alineatul (4) din TRIPS, articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 753/2002 prevede că indicațiile geografice din țări terțe membre ale OMC nu trebuie să poată fi confundate cu o indicație geografică utilizată pentru desemnarea unui v.c.p.r.d.

161 În ceea ce privește dispoziția care apare în articolul 36 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 753/2002, potrivit căreia, prin excepție de la principiul interdicției indicațiilor geografice din țările terțe care pot fi confundate cu indicațiile geografice utilizate pentru desemnarea unui v.c.p.r.d., anumite indicații omonime ale indicațiilor geografice din țări terțe se pot utiliza în condiții practice care să garanteze că sunt diferențiate unele de celelalte, ținându-se seama de nevoia de a se asigura un

tratament echitabil pentru producătorii implicați și de a se evita inducerea în eroare a consumatorilor, trebuie să se constate că aceasta apare în termeni identici în articolul 23 alineatul (3) a doua teză din TRIPS.

162 În concluzie, cerința care rezultă, potrivit celor expuse mai sus, din articolul 36 alineatul (3) ultimul paragraf din Regulamentul nr. 753/2002 și potrivit căreia indicațiile geografice din țări terțe care beneficiază de o excepție de omonimie și condițiile practice destinate a le diferenția de indicațiile geografice utilizate pentru desemnarea unui v.c.p.r.d. trebuie menționate în anexa la respectivul Regulament nu poate fi considerată în niciun caz incompatibilă cu dispozițiile din TRIPS. Într-adevăr, nu numai că TRIPS nu prevede în niciun mod că excepția de omonimie se aplică de plin drept, fără intervenția vreunei autorități, pentru orice indicație geografică omonimă care îndeplinește condițiile din acesta, dar și indică expres, în plus, că „[f]iecare membru stabilește condițiile practice în care indicațiile omonime respective sunt diferențiate unele de altele”, lăsând astfel respectivilor membri o anumită marjă de apreciere în privința modalităților de acordare a excepției de omonimie.

163 În al doilea rând, reclamantii consideră că este lipsită de relevanță împrejurarea că articolul 29 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2392/89 prevede adoptarea de decizii de derogare pentru ca anumite indicații geografice să beneficieze de o excepție de omonimie, dat fiind că tratatul franco-elvețian permitea expres folosirea denumirii „Champagne” pentru anumite vinuri provenite din comuna Champagne din cantonul Vaud. Acest tratat ar prevedea, într-adevăr, potrivit articolului 2 al treilea paragraf din acesta, o excepție de omonimie de plin drept, fără ca vreo decizie să trebuiască să fie luată în această privință. În plus, acest lucru ar fi fost confirmat de Consiliul de Stat al cantonului Vaud într-un aviz din 22 decembrie 2003.

164 În această privință, chiar presupunând că tratatul franco-elvețian trebuie interpretat în sensul pe care i-l dau reclamantii, trebuie arătat că argumentul acestora nu poate

justifica admisibilitatea acțiunii decât cu condiția ca dispozițiile din acest tratat privitoare la excepția de omonimie a indicațiilor geografice să se poată aplica în pofida adoptării Regulamentului nr. 2392/89 și apoi a Regulamentului nr. 753/2002.

165 Or, trebuie amintit că, potrivit articolului 307 primul paragraf CE, drepturile și obligațiile care rezultă din convențiile încheiate, până la intrarea în vigoare a Tratatului CE, între unul sau mai multe state membre pe de o parte și unul sau mai multe state terțe pe de altă parte, nu sunt afectate de dispozițiile respectivului tratat.

166 Potrivit unei jurisprudențe constante, această dispoziție are ca obiect precizarea, în conformitate cu principiile dreptului internațional, că aplicarea tratatului nu afectează angajamentul asumat de statul membru respectiv de a respecta drepturile țărilor terțe care rezultă dintr-o convenție anterioară, precum și de a-și îndeplini obligațiile corelative. Prin urmare, pentru a se determina dacă este posibil ca o normă comunitară să nu poată fi aplicată ca urmare a unei convenții internaționale anterioare, este important să se analizeze dacă aceasta impune statului membru avut în vedere obligații a căror executare poate fi încă solicitată de țările terțe care sunt părți la convenție (Hotărârea Curții din 10 martie 1998, T. Port, C-364/95 și C-365/95, Rec., p. I-1023, punctul 60, Hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2001, Banatrading/Consiliul, T-3/99, Rec., p. II-2123, punctul 70).

167 În consecință, este posibil ca o normă comunitară să nu poată fi aplicată ca urmare a unei convenții internaționale dacă sunt îndeplinite două condiții: să fie vorba despre o convenție încheiată anterior intrării în vigoare a Tratatului CE și țara terță avută în vedere să obțină prin aceasta drepturi a căror respectare o poate solicita în raport cu statul membru avut în vedere (Hotărârile T. Port, punctul 166 de mai sus, punctul 61, și Banatrading/Consiliul, punctul 166 de mai sus, punctul 71).

- 168 Or, în speță, tratatul franco-elvețian, pe care se întemeiază reclamații, a fost încheiat în 1974, adică ulterior intrării în vigoare a Tratatului CE. În consecință, dispozițiile tratatului franco-elvețian nu pot fi în mod util invocate de reclamanți pentru a împiedica aplicarea Regulamentului nr. 2392/89 și apoi a Regulamentului nr. 753/2002. Argumentul trebuie așadar respins ca inoperant.
- 169 Oricare ar fi situația, trebuie arătat că, potrivit articolului 2 primul paragraf din tratatul franco-elvețian, „pe teritoriul Confederației Elvețiene, denumirile care apar în anexa A la prezentul tratat, dacă paragrafele al doilea, al treilea și al patrulea nu dispun altfel, sunt rezervate exclusiv produselor sau mărfurilor franceze și nu pot fi utilizate pe teritoriul sus-menționat decât în condițiile prevăzute de legislația Republicii Franceze”.
- 170 Articolul 3 primul paragraf din acest tratat prevede, reciproc, că „pe teritoriul Republicii Franceze, denumirile care apar în anexa B la prezentul tratat, dacă paragrafele al doilea, al treilea și al patrulea nu dispun altfel, sunt rezervate exclusiv produselor sau mărfurilor elvețiene și nu pot fi utilizate pe teritoriul sus-menționat decât în condițiile prevăzute de legislația elvețiană”.
- 171 Or, denumirea de origine controlată franceză „Champagne” figurează în anexa A, pe când anexa B nu menționează denumirea comunală din cantonul Vaud corespondentă.
- 172 Astfel, conform acestor dispoziții, pe de o parte, pe teritoriul Elveției, denumirea „Champagne” este rezervată exclusiv produselor franceze, sub rezerva articolului 2 paragrafele al doilea, al treilea și al patrulea, iar pe de altă parte, denumirea comunală „Champagne” din cantonul Vaud nu beneficiază de nicio protecție pe teritoriul Franței.

- 173 În consecință, cu toate că vinurile provenite din comuna Champagne din cantonul Vaud ar putea beneficia de articolul 2 al treilea paragraf din tratatul franco-elvețian, potrivit căruia, „dacă una dintre denumirile protejate potrivit primului paragraf corespunde numelui unei regiuni sau celui al unui loc situat în afara teritoriului Republicii Franceze, primul paragraf nu exclude ca denumirea să fie utilizată pentru produse sau mărfuri fabricate în această regiune sau în această localitate”, această împrejurare ar constitui numai o excepție de la protecția exclusivă de care beneficiază denumirea de origine controlată franceză „Champagne” pe teritoriul Elveției în temeiul articolului 2 primul paragraf și al anexei A la acest tratat. Această excepție de omonimie nu ar avea totuși ca efect autorizarea comercializării, pe teritoriul Franței, sub denumirea „Champagne”, a vinurilor provenite din comuna Champagne din cantonul Vaud, lucru pe care l-ar fi permis numai înscrierea în anexa B la respectivul tratat.
- 174 De altfel, din corespondența între șeful Departamentului instituțiilor și relațiilor externe din cantonul Vaud și municipalitatea din comuna Champagne, prezentată chiar de reclamant, și în special din scrisoarea domnului C. R. din 8 septembrie 1998, reiese că, în cadrul negocierilor acordului, această interpretare a tratatului franco-elvețian a fost nu numai cea a Republicii Franceze, ci și cea a Confederației Elvețiene, care și-a pus problema motivelor omiterii denumirii „Champagne”, specifică pentru cantonul Vaud, din listele și protocolul la tratatul franco-elvețian.
- 175 În consecință, nu este întemeiată afirmația reclamantilor potrivit căreia tratatul franco-elvețian autoriza comercializarea de către aceștia, pe teritoriul Franței, de vinuri provenite din comuna Champagne sub denumirea „Champagne”.
- 176 În plus, este important să se sublinieze că, astfel cum s-a arătat anterior, atunci când li s-a solicitat de către Tribunal să dovedească afirmația potrivit căreia exportau aproximativ 1 000 de sticle pe an cu denumirea „Champagne”, reclamantii nu numai că nu au furnizat elemente de probă, de exemplu, facturi, care să demonstreze că aceștia

și-au vândut producția în Franța sub această denumire, ci, mai mult, au afirmat că aceste exporturi s-au efectuat în cea mai mare parte către Belgia, sub denumirea „arquebuse”.

177 În ceea ce privește scrisoarea unui cabinet de avocatură adresată către Cave des viticulteurs de Bonvillars, prezentată de reclamant, în afară de faptul că este lipsită de relevanță în raport cu analiza situației lor juridice, oricare ar fi situația, aceasta nu ar putea fi interpretată sub nicio formă în sensul că ar demonstra că producătorii din Champagne nu s-au opus la comercializarea vinului produs de reclamant sub denumirea „Champagne”. Într-adevăr, din aceasta reiese cel mult că, după adoptarea unei poziții foarte stricte, constând în amenințarea adresată Cave de Bonvillars cu declanșarea unor proceduri judiciare, Comité interprofessionnel du vin de Champagne a arătat că nu urmărea împiedicarea „fabricării de produse provenite din comuna Champagne, ci numai evitarea oricărei neînțelegeri inutile, în special pe viitor”, și a propus organizarea unei discuții „în vederea clarificării situației viitoare”. În lipsa oricărei alte precizări din partea reclamantilor și în pofida unei întrebări scrise în acest sens adresată de Tribunal acestora din urmă, în special cu privire la conținutul și la rezultatul acestei discuții, nu se poate deduce de aici că respectivul Comité interprofessionnel du vin de Champagne nu s-a opus utilizării denumirii „Champagne” pe teritoriul Franței pentru desemnarea vinurilor exportate de reclamant.

178 Rezultă din toate considerațiile anterioare că dispozițiile în litigiu din acord nu modifică în mod semnificativ situația juridică a reclamantilor, astfel încât concluziile în anularea deciziei atacate trebuie respinse ca inadmisibile.

179 Cu titlu suplimentar, trebuie să se constate că nu se poate considera că decizia atacată îi privește în mod individual pe reclamant, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE.

180 Într-adevăr, trebuie amintit că dispozițiile în litigiu din acord pe care le aprobă decizia atacată au ca efect, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din anexa 7 la acord, rezervarea exclusivă a denumirii protejate „Champagne” pentru produse originare din Comunitate, în condițiile prevăzute de reglementarea comunitară. În plus, potrivit celor expuse la punctele 41-49 de mai sus, ținând seama de lipsa menționării denumirii „Champagne” între denumirile elvețiene protejate în sensul acordului și care figurează în apendicele 2 la acesta, excepția de omonimie prevăzută la articolul 5 alineatul (4) litera (a) din anexa 7 la acord nu se poate aplica în ceea ce privește denumirea franceză „Champagne”, care este menționată, în calitate de v.c.p.r.d. originar din Franța, între denumirile comunitare protejate în sensul acordului.

181 În consecință, dispozițiile în litigiu din acord au drept efect interzicerea oricărei utilizări a denumirii „Champagne” pentru vinuri care nu sunt originare din Comunitate, în particular din Franța, și care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de reglementarea comunitară pentru a beneficia de denumirea v.c.p.r.d. „Champagne”. În consecință, dispozițiile în litigiu din acord privesc în același mod toate persoanele, prezente și viitoare, care produc sau comercializează produse vitivinicole care nu pot beneficia de denumirea v.c.p.r.d. „Champagne”, în special din motivul că nu provin din regiunea franceză Champagne, și, dintre acestea, pe toți producătorii de produse vitivinicole originare din Elveția. Dispozițiile în litigiu din acord constituie astfel o măsură cu aplicabilitate generală, care se aplică unor situații determinate obiectiv și care își produce efectele juridice în raport cu categorii de persoane avute în vedere în mod abstract (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 13 decembrie 2005, Arla Foods și alții/Comisia, T-397/02, Rec., p. II-5365, punctele 52 și 53 și jurisprudența citată).

182 Totuși, nu este exclus ca o dispoziție care, prin natura și întinderea sa, are caracter de act cu aplicabilitate generală, să poată privi în mod individual o persoană fizică sau juridică. Acesta este cazul atunci când actul respectiv o vizează pe aceasta în temeiul anumitor calități care îi sunt specifice sau al unei situații de fapt care o particularizează în raport cu orice altă persoană și, ca urmare, o individualizează ca și cum ar

fi destinatarul unei decizii (Hotărârea Curții din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223, Hotărârea Curții din 18 mai 1994, Codorniu/Consiliul, C-309/89, Rec., p. I-1853, punctele 19 și 20, și Ordonanța Tribunalului din 6 iulie 2004, Alpenhain-Camembert-Werk și alții/Comisia, T-370/02, Rec., p. II-2097, punctul 56).

183 În speță, reclamantul pretinde că se găsesc într-o astfel de situație ca urmare a faptului că, pe de o parte, clauza Champagne a fost inclusă în acord în scopul de a reglementa situația unui cerc determinat de producători identificabili și identificați în momentul adoptării acesteia și, pe de altă parte, că sunt singurii care au dreptul specific la denumirea de origine „Champagne” în temeiul dreptului elvețian.

184 Aceste argumente nu pot conduce la concluzia că dispozițiile în litigiu din acord îi privesc în mod individual pe reclamant.

185 Într-adevăr, pe de o parte, astfel cum s-a arătat mai sus, aceste dispoziții nu au ca unic obiect reglementarea situației particulare a producătorilor de vinuri provenite din comuna Champagne din cantonul Vaud, ci vizează, în mod general, garantarea utilizării exclusive a denumirii „Champagne” pentru vinurile originare din Franța, care beneficiază de această denumire în temeiul dreptului comunitar. Numai articolul 5 alineatul (8) din anexa 7 la acord menționează situația particulară a „anumitor vinuri originare din cantonul Vaud din Elveția” și acordă o derogare tranzitorie care permite utilizarea cuvântului „Champagne” pentru a le desemna și a le prezenta în condițiile prevăzute în acesta. Or, simplul fapt că această dispoziție prevede un regim tranzitoriu mai favorabil pentru „anumite vinuri originare din cantonul Vaud” nu este, în sine, de natură a afecta concluzia potrivit căreia dispozițiile în litigiu din acord care asigură exclusivitatea denumirii „Champagne” constituie o măsură de ordin general care nu îi privește pe reclamant în mod individual.

186 Pe de altă parte, nici dreptul reclamanților de a beneficia de denumirea elvețiană „Champagne” nu le poate conferi un interes individual în contestarea dispozițiilor în litigiu din acord, chiar fără a fi necesară pronunțarea cu privire la natura și calificarea precise ale acestei denumiri. Într-adevăr, contrar dreptului la marcă de care beneficia în mod exclusiv reclamanta din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Codorniu/Consiliul, punctul 182 de mai sus, Curtea subliniind, în această privință, că aceasta înregistrase marca grafică Gran Cremant de Codorniu în Spania în 1924 și că utilizează această marcă în mod tradițional atât anterior, cât și ulterior acestei înregistrări, dreptul reclamanților de a utiliza denumirea „Champagne” rezultă din reglementarea elvețiană, care recunoaște tuturor întreprinderilor ale căror produse îndeplinesc cerințele geografice și calitative impuse dreptul de a le comercializa sub denumirea „Champagne” și refuză acest drept tuturor celor ale căror produse nu îndeplinesc aceste condiții, care sunt identice pentru toate întreprinderile (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 15 septembrie 1998, Molkerei Großbraunschweig și Bene Nahrungsmittel/Comisia, T-109/97, Rec., p. II-3533, punctul 50, și Ordonanța Tribunalului din 13 decembrie 2005, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort/Comisia, T-381/02, Rec., p. II-5337, punctul 51).

187 Prin urmare, asemănător dispozițiilor în litigiu din acord, reglementarea elvețiană aplicabilă nu îi privește numai pe reclamanți, ci își produce efectele juridice și față de un număr nedeterminat de producători, atât elvețieni, cât și originari din țări terțe, care doresc să își comercializeze produsele pe teritoriul Elveției sub denumirea „Champagne”, în prezent sau în viitor.

188 Așadar, simplul fapt că reclamanții beneficiază, în prezent, de dreptul la denumirea comunală „Champagne” pentru unele dintre vinurile pe care le produc nu este de natură a conduce la concluzia că dispozițiile în litigiu din acord îi privesc în mod individual, dat fiind că această împrejurare rezultă din aplicarea la o situație determinată obiectiv a unei măsuri de aplicabilitate generală, și anume reglementarea elvețiană în materia denumirilor de origine, care produce efecte juridice în raport cu categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract, mai precis în raport

cu toate întreprinderile care fabrică un produs ce prezintă caracteristici definite în mod obiectiv (a se vedea în acest sens Ordonanța Molkerei Großbraunshain și Bene Nahrungsmittel/Comisia, punctul 186 de mai sus, punctul 51).

189 În plus, această constatare este confirmată de Avizul Consiliului de Stat al cantonului Vaud din 8 ianuarie 2003, prezentat chiar de reclamanti, potrivit căruia „toți producătorii de vin și asociațiile vitivinicole care produc vinuri din struguri recoltați de pe parcelele din comuna Champagne au dreptul la această denumire. Pe acest temei, Cave des viticulteurs de Bonvillars folosește, între altele, denumirea «Champagne» pentru vinurile pe care le comercializează și care sunt provenite din această comună. Niciun alt producător de vin din cantonul Vaud nu are drept[ul de] a utiliza această denumire dacă nu este proprietar sau arendaș de vii situate pe teritoriul comunei Champagne sau dacă nu comercializează vin provenit din viile din această comună”.

190 În concluzie, în această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, aplicabilitatea generală și, prin urmare, natura normativă a unui act nu sunt puse în discuție de posibilitatea de a determina cu mai mare sau mai mică precizie numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora acesta li se aplică la un moment dat, atâta vreme cât este cert că această aplicare se realizează în baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite în act în raport cu finalitatea acestuia din urmă (a se vedea Hotărârea Curții din 31 mai 2001, Sadam Zuccherifici și alții/Consiliul, C-41/99 P, Rec., p. I-4239, punctul 29 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea, în acest sens, Ordonanța Curții din 26 octombrie 2000, Molkerei Großbraunshain și Bene Nahrungsmittel/Comisia, C-447/98 P, Rec., p. I-9097, punctul 64).

191 Rezultă din cele de mai sus că nu se poate considera că dispozițiile în litigiu din acord îi privesc pe reclamanti în mod individual, astfel încât acțiunea acestora trebuie respinsă ca inadmisibilă pe acest temei.

192 Argumentul reclamanților întemeiat pe dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă nu poate modifica această concluzie, Curtea stabilind cu claritate în ceea ce privește condiția interesului individual, prevăzută în articolul 230 al patrulea paragraf CE, că, deși este adevărat că aceasta din urmă trebuia interpretată în lumina principiului unei protecții jurisdicționale efective, ținând seama de diversele împrejurări care erau de natură a individualiza un reclamant, o astfel de interpretare nu poate avea drept efect neaplicarea condiției în cauză, care este expres prevăzută prin tratat, fără depășirea competențelor atribuite prin acesta instanțelor comunitare (Hotărârea Curții din 25 iulie 2002, *Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul*, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 44).

2. *Cu privire la concluziile în despăgubiri*

Argumentele părților

193 Reclamantii susțin că decizia atacată constituie o încălcare a dreptului de proprietate, a dreptului la libera exercitare a unei activități profesionale, precum și a principiului proporționalității, de natură a angaja răspunderea extracontractuală a Comunității.

194 Această încălcare le-ar produce un prejudiciu care rezultă, pe de o parte, din cheltuielile pe care ar trebui să le suporte pentru a intra pe piața vinului sub o altă denumire decât denumirea „Champagne” și, pe de altă parte, din câștigul nerealizat ca urmare a scăderii previzibile cu 4 CHF a prețului pe sticla de vin produsă dacă cele 150 000 de sticle vândute în prezent pe an sub denumirea „Champagne” vor fi private de această denumire. Reclamantii își rezervă totuși posibilitatea de a transmite Tribunalului cifre mai specifice atunci când primele efecte ale deciziei atacate se vor fi manifestat în raport cu aceștia.

- 195 Legătura de cauzalitate între conduita reproșată instituțiilor și prejudiciul suferit ar rezulta din faptul că Republica Franceză ar fi determinat Consiliul și Comisia să negocieze dispozițiile în litigiu din acord. Or, fără presiunea acestui stat membru, Confederația Elvețiană nu ar fi consimțit niciodată la aceste dispoziții, fiind totuși constrânsă la acest lucru în vederea obținerii semnării celor șapte acorduri bilaterale.
- 196 Întrucât autoritățile elvețiene au fost obligate să adopte măsurile necesare în vederea punerii în aplicare a dispozițiilor în litigiu din acord, prejudiciul ar fi imputabil Comunității, în mod analog cu ceea ce a decis Tribunalul în Hotărârea din 11 ianuarie 2002, Biret International/Consiliul (T-174/00, Rec., p. II-17, punctele 33 și 34).
- 197 În această privință, ar fi lipsit de relevanță faptul că, dată fiind calitatea sa de parte la acord, Confederația Elvețiană ar fi de asemenea răspunzătoare pentru prejudiciu, întrucât toate condițiile necesare pentru despăgubirea pentru prejudiciul produs reclamanților ar fi îndeplinite (Hotărârea Curtii din 17 decembrie 1959, Feram/Înalta Autoritate, 23/59, Rec., p. 501).
- 198 Consiliul și Comisia consideră că niciuna dintre condițiile de angajare a răspunderii Comunității nu este îndeplinită în speță. Acestea susțin, în particular, că, întrucât decizia atacată nu produce efecte juridice asupra situației reclamanților, lipsește legătura de cauzalitate dintre prejudiciul pretins suferit și ilegalitatea susținută a deciziei atacate. Într-adevăr, pe de o parte, decizia atacată nu ar crea nicio obligație nouă în sarcina reclamanților pe teritoriul comunitar și, pe de altă parte, eventualul prejudiciu pe care reclamanții l-ar putea suferi pe teritoriul Elveției ar rezulta din acțiunea autorităților elvețiene fie atunci când ar declara acordul aplicabil pe teritoriul lor, fie atunci când ar aproba legislația care pune în aplicare angajamentele la care ar fi consimțit în temeiul acordului, acesta din urmă lăsând la alegerea lor modalitățile în această privință.

199 Comisia adaugă că eventuala presiune a Republicii Franceze în vederea includerii clauzei Champagne este lipsită de relevanță. Întrucât negocierile nu sunt decât acte preparatorii și nu pot fi cauza unui prejudiciu, numai actul normativ care finalizează negocierile poate face obiectul unui drept la reparații. Întrucât Confederația Elvețiană a ratificat acordul în calitate de stat suveran, reclamanții care se consideră lezați prin respectivul acord ar trebui să se adreseze autorităților elvețiene.

Aprecierea Tribunalului

200 Potrivit unei jurisprudențe constante, angajarea răspunderii extracontractuale a Comunității în sensul articolului 288 al doilea paragraf CE este supusă întrunirii mai multor condiții, și anume ilegalitatea conduitei imputate instituțiilor, existența unui prejudiciu real și existența unei legături de cauzalitate între conduita invocată și prejudiciul pretins (Hotărârea Curții din 29 septembrie 1982, Oleifici Mediterranei/CEE, 26/81, Rec., p. 3057, punctul 16, Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 1996, International Procurement Services/Comisia, T-175/94, Rec., p. II-729, punctul 44, Hotărârea Tribunalului din 16 octombrie 1996, EfiSol/Comisia, T-336/94, Rec., p. II-1343, punctul 30, și Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 1997, Oleifici Italiani/Comisia, T-267/94, Rec., p. II-1239, punctul 20). În cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, acțiunea în despăgubire trebuie să fie respinsă în întregime, fără a fi necesară examinarea celorlalte condiții de angajare a răspunderii menționate (Hotărârea Curții din 15 septembrie 1994, KYDEP/Consiliul și Comisia, C-146/91, Rec., p. I-4199, punctul 19, și Hotărârea Tribunalului din 20 februarie 2002, Förde-Reederei/Consiliul și Comisia, T-170/00, Rec., p. II-515, punctul 37).

201 În speță, trebuie analizate mai întâi concluziile în despăgubiri în raport cu a treia dintre aceste condiții, care privește existența unei legături de cauzalitate între conduita invocată și prejudiciul pretins. În ceea ce privește această condiție, jurisprudența impune ca prejudiciul pretins să fie rezultatul direct al conduitei invocate (a se vedea în acest

sens Hotărârea Curții din 4 octombrie 1979, Dumortier frères și alții/Consiliul, 64/76 și 113/76, 167/78 și 239/78, 27/79, 28/79 și 45/79, Rec., p. 3091, punctul 21, Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1995, Blackspur și alții/Consiliul și Comisia, T-168/94, Rec., p. II-2627, punctul 49, și Hotărârea Tribunalului din 29 octombrie 1998, TEAM/Comisia, T-13/96, Rec., p. II-4073, punctul 74).

202 Reclamantii consideră că prejudiciul, constituit din cheltuielile pe care vor trebui să le efectueze pentru a intra pe piața vinului sub o altă denumire decât denumirea „Champagne” și câștigul nerealizat ca urmare a scăderii previzibile a prețului producției lor atunci când aceasta va fi privată de această denumire, rezultă în mod direct din adoptarea de către Consiliu și Comisie a deciziei atacate, care aprobă dispozițiile în litigiu din acord.

203 În mod analog celor expuse în cadrul concluziilor în anulare, trebuie analizată succesiv situația reclamanților pe teritoriul comunitar și pe teritoriul Elveției.

204 Pe teritoriul comunitar, reiese de la punctele 130-139 de mai sus că dispozițiile în litigiu din acord nu au avut incidență asupra situației reclamanților, care erau deja împiedicați, în momentul intrării în vigoare a acordului, să comercializeze producția lor sub denumirea „Champagne” în temeiul Regulamentului nr. 2392/89. Potrivit celor expuse la punctele 140-150 de mai sus, această imposibilitate rezultă și din Regulamentul nr. 753/2002, devenit aplicabil de la 1 august 2003.

205 În consecință, pe teritoriul comunitar, decizia atacată nu poate fi la originea prejudiciului pe care reclamanții pretind a-l fi suferit, acesta, așa cum este identificat

de reclamanți, rezultând deja din reglementarea comunitară aplicabilă. În această privință, trebuie de altfel arătat că reclamanții au fost deja obligați să se implanteze pe piața comunitară folosind o denumire diferită, anterior intrării în vigoare a acordului, cu ocazia vânzării produselor lor în Belgia sub denumirea „arquebuse”.

206 Pe teritoriul Elveției, reiese de la punctul 91 de mai sus că efectele pretins prejudiciabile pe care acordul le produce față de reclamanți rezultă în exclusivitate din împrejurarea că, întrucât a decis în mod suveran semnarea și ratificarea respectivului acord, Confederația Elvețiană a consimțit să fie obligată prin acesta și s-a angajat, conform articolului 14 din respectivul acord, să ia măsurile adecvate care să asigure îndeplinirea obligațiilor care decurg din respectivul acord, între care și acelea care decurg din dispozițiile în litigiu din acord.

207 În consecință, eventualul prejudiciu pe care reclamanții l-ar putea suferi pe teritoriul Elveției ca urmare a măsurilor luate de autoritățile elvețiene în executarea acordului nu poate fi considerat imputabil Comunității, astfel încât Tribunalul nu are competența de a judeca o acțiune care urmărește obținerea reparării acestuia.

208 Deși este exact, desigur, că, întrucât Confederația Elvețiană a semnat și ratificat acordul, aceasta s-a angajat, în conformitate cu dreptul internațional, să îi asigure deplina executare, în cadrul căreia nu dispune de o putere discreționară, totuși, această obligație provine, în amonte, din exprimarea de către Confederația Elvețiană a unei alegeri suverane în desfășurarea negocierilor care s-au finalizat cu încheierea acordului și, în ultimă instanță, în relațiile sale externe.

209 Argumentul reclamanților potrivit căruia Confederația Elvețiană nu ar fi avut, în definitiv, altă opțiune decât acceptarea dispozițiilor în litigiu din acord, riscând în

caz contrar neîncheierea celor șapte acorduri sectoriale nu poate conduce așadar la concluzia că prejudiciul pretins este imputabil Comunității. Într-adevăr, chiar presupunând că acest argument se întemeiază pe o realitate dovedită, trebuie arătat că acceptarea de către Confederația Elvețiană a respectivelor dispoziții se înscrie în cadrul unor negocieri întemeiate pe concesi și avantaje reciproce, la finalizarea cărora acest stat a putut decide în mod liber și suveran să renunțe la protecția denumirii comunale „Champagne”, ținând seama de interesul pe care îl avea în mod global în obținerea încheierii atât a acordului, cât și, mai general, a șapte acorduri sectoriale.

- 210 Această împrejurare este, de altfel, susținută de scrisoarea șefului Departamentului Federal al Afacerilor Externe, adresată la 24 martie 1999 asociației producătorilor de vin-proprietari de crame, în care acesta subliniază următoarele:

„Potrivit interpretării dumneavoastră, agricultura «ar susține cheltuielile unor acorduri dezavantajoase» încheiate cu U[niunea Europeană] în avantajul altor sectoare din economia noastră. Consiliul Federal nu împărtășește această analiză, examinarea detaliată a acordurilor care au fost parafate la 26 februarie 1999 demonstrând că acordul încheiat în sectorul agricol este, în sine, echilibrat și va oferi oportunități interesante de export pentru agricultura elvețiană către piața cu peste 370 de milioane de consumatori pe care o reprezintă U[niunea Europeană].”

- 211 Întrebarea dacă poziția Comunității în cadrul negocierilor privitoare la dispozițiile în litigiu din acord își găsește originea în voința Republicii Franceze de a proteja denumirea de origine controlată franceză „Champagne” este total lipsită de relevanță în această privință. Într-adevăr, este lipsită de relevanță din punct de vedere juridic cunoașterea poziției pe care a putut-o avea Republica Franceză în cursul negocierilor acordului, dat fiind că numai Comunitatea și Confederația Elvețiană sunt părți la acesta.

- 212 În concluzie, trebuie observat că, dat fiind că prejudiciul pretins suferit pe teritoriul Elveției este, în definitiv, imputabil autorităților acestui stat, le revine instanțelor elvețiene competente să se pronunțe cu privire la eventualul drept la repararea prejudiciului pe care l-ar fi produs respectivele autorități reclamantilor.
- 213 Astfel, chiar fără a fi necesară pronunțarea cu privire la excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Consiliu și de Comisie (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 26 februarie 2002, Consiliul/Boehringer, C-23/00 P, Rec., p. I-1873, punctul 52, și Hotărârea din 23 martie 2004, Franța/Comisia, C-233/02, Rec., p. I-2759, punctul 26), prezentele concluzii în despăgubire trebuie respinse ca vădit neîntemeiate în drept, în măsura în care privesc prejudiciul pretins suferit pe teritoriul comunitar, și pentru necompetența Tribunalului, în măsura în care privesc prejudiciul pretins suferit pe teritoriul Elveției.
- 214 Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă în întregime, fără să fie necesar să se dea curs celui de al cincilea capăt de cerere din concluziile reclamantilor.

3. Cu privire la motivele noi invocate pe parcursul procesului

- 215 Prin scrisoarea din 7 martie 2007, reclamantii au solicitat ca Tribunalul să le acorde dreptul de a invoca motive noi în temeiul articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.
- 216 Aceștia invocă adoptarea Deciziei 2006/232/CE a Consiliului din 20 decembrie 2005 referitoare la încheierea Acordului între Comunitatea Europeană și Statele Unite ale Americii privind comerțul cu vin (JO 2006, L 87, p. 1), din care ar reieși că denumirile

calificate în acest stat ca semigenerice pot apărea în continuare pe etichetele produselor pe care le desemnează, cu condiția ca acestea să facă parte dintr-un ansamblu care a făcut obiectul unei omologări. Reclamanții pretind astfel că anumiți viticultori din Statele Unite ale Americii vor putea utiliza, în anumite condiții, pe teritoriul lor, denumirea „Champagne”. Această împrejurare ar demonstra caracterul disproporționat și discriminatoriu al deciziei atacate.

217 În această privință, este suficient să se constate că argumentele reclamanților au legătură exclusiv cu fondul acțiunii, astfel încât nu ar putea repune în discuție nici inadmisibilitatea acțiunii în anulare, nici necompetența parțială a Tribunalului de a se pronunța cu privire la acțiunea în repararea prejudiciului pretins suferit pe teritoriul Elveției, constatată anterior. În plus, în măsura în care aceste argumente urmăresc să demonstreze eventuala greșeală comisă de Comunitate și aflată la originea prejudiciului pe care reclamanții pretind a-l fi suferit pe teritoriul comunitar, aceștia nu pot repune în discuție absența, constatată anterior, a legăturii de cauzalitate, pe teritoriul comunitar, dintre acest prejudiciu și culpa susținută.

218 Chiar fără a fi nevoie să se determine dacă sunt îndeplinite în speță condițiile de admisibilitate prevăzute la articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, argumentele reclamanților întemeiate pe Decizia 2006/232 trebuie respinse, oricare ar fi situația.

Cu privire la cheltuielile de judecată

219 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanții au căzut în pretenții cu privire la concluziile formulate, se impune obligarea acestora ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de Consiliu și de Comisie, conform concluziilor acestora din urmă.

220 Republica Franceză suportă propriile cheltuieli de judecată, conform articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

ordonă:

- 1) **Respinge concluziile în anulare ca inadmisibile.**
- 2) **Respinge concluziile în despăgubire.**
- 3) **Reclamanții suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Consiliu și de Comisie.**
- 4) **Republica Franceză suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Pronunțată la Luxemburg, la 3 iulie 2007.

Grefier

E. Coulon

Președinte

M. Jaeger

ANEXĂ

Jacqueline Gonin Péroset-Grandson, cu domiciliul în Champagne (Elveția),

De Rahm et Cie SA, cu sediul în Lausanne (Elveția),

Françoise Grin, cu domiciliul în Champagne,

Janine Payot, cu domiciliul în Champagne,

Rose-Marie Richard, cu domiciliul în Morges (Elveția),

Yolande Richardet, cu domiciliul în Les Tuileries-de-Grandson (Elveția),

Antoinette Schopfer, cu domiciliul în Yverdon-les-Bains (Elveția),

Huguette Verraires-Banderet, cu domiciliul în Renens (Elveția),

Dominique Dagon, cu domiciliul în Onnens (Elveția),

Susy Dagon, cu domiciliul în Champagne,

Élisabeth Giroud, cu domiciliul în Champagne,

Huguette Giroud, cu domiciliul în Champagne,

Serge Gonin Péroset-Grandson, cu domiciliul în Champagne,

Gilbert Guilloud, cu domiciliul în Champagne,

Claude Loup, cu domiciliul în Champagne,

Charles Madörin, cu domiciliul în Champagne,

Claude Madörin, cu domiciliul în Jongny (Elveția),

Rudolf Moser-Perrin, cu domiciliul în Payerne (Elveția),

Marc Perdrix, cu domiciliul în Champagne,

René Perdrix, cu domiciliul în Giez (Elveția),

Éric Schopfer, cu domiciliul în Champagne,

Denis Tharin, cu domiciliul în Champagne,

José Tharin, cu domiciliul în Champagne,

Maxime Tharin, cu domiciliul în Champagne,

Albert Banderet, cu domiciliul în Champagne,

Gilbert Banderet, cu domiciliul în Champagne,

Jean-Pierre Banderet, cu domiciliul în Yverdon-les-Bains,

Emmanuel Borgeaud, cu domiciliul în Champagne,

Paul André Cornu, cu domiciliul în Champagne,

Ronald Dagon, cu domiciliul în Champagne,

Jean-Michel Duvoisin, cu domiciliul în Bonvillars (Elveția),

Daniel Forestier, cu domiciliul în Bonvillars,

Michel Forestier, cu domiciliul în Champagne,

Edgar Giroud, cu domiciliul în Torgon (Elveția),

Edmond Giroud, cu domiciliul în Champagne,

Georges Giroud, cu domiciliul în Champagne,

Cofigo SA, cu sediul în Morges,

Jean Vogel, cu domiciliul în Grandvaux (Elveția),

Commune d'Yverdon (Elveția).